

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

โดย
นางสาวศิริญา ตั้งนฤมิตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

FACTORS RELATED TO THE SUCCESS OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES IN
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Business Administration
Master of Business Administration Program
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2015
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์” เสนอโดย นางสาวศิริญา ตังนฤมิตร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิษฐ์ รัตนพงศ์ภิญโญ

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.เกริกฤทธิ์ อัมพะวัต)

...../...../.....

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรธิดา วิเศษศิลปานนท์)

...../...../.....

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิษฐ์ รัตนพงศ์ภิญโญ)

...../...../.....

57602419: หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คำสำคัญ: ปัจจัยองค์การ/ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ/ปัจจัยความสำเร็จ/ธุรกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม/จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ศิริญา ตังณมิตร: ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใน
เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ผศ.ดร.ธนิษฐ์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ.
99 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ
ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ 2) เพื่อศึกษาถึงปัจจัย
สภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขต
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี
2558 จำนวน 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ใช้การ
แจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาด
กลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ
องค์การแบบสมดุล พบว่า ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์ใน
ระดับสูงกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2)
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล
พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ
กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยองค์การ ด้านโครงสร้าง มีค่าความสัมพันธ์กับ
ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์สูงที่สุด ดังนั้น
ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับปัจจัยองค์การด้านโครงสร้าง เพื่อให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจ
มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....

57602419 : MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION PROGRAM

KEY WORD : ORGANIZATIONAL FACTORS / ENVIRONMENT ORGANIZATIONAL

FACTORS / SUCCESS FACTORS / SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES /

PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

SEREYA TUNGNARUMIT : FACTORS RELATED TO THE SUCCESS OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES IN PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE. THESIS ADVISOR: ASST.PROF. TANINRAT RATTANAPONGPINYO, Ph.D. 99 pp.

The objective of this research were to study the organizational factors related to the success of small and medium enterprises in Prachuap Khiri Khan Province and to study the environment organizational factors related to the success of small and medium enterprises in Prachuap Khiri Khan Province. The samples were 370 peoples of small and medium enterprises' entrepreneurs in Prachuap Khiri Khan Province registered with Province Commercial Office in 2558. The research tools were questionnaires. All data analyzed in the forms of frequency, percentage, mean, standard deviation and Pearson's correlation coefficient.

The research results showed that. 1) The relationship between the organizational factors and success factors of small and medium enterprises in the Prachuap Khiri Khan Province measured with balanced scorecard, was a positive direction at hight level. 2) The relationship between the environment organizational factors and success factors of small and medium enterprises in the Prachuap Khiri Khan Province measured with balanced scorecard, was a positive direction at low level.

The recommendation from this research was the structure in the organizational factors have the highest relationship to the success of small and medium enterprises in Prachuap Khiri Khan province. Therefore, entrepreneurs should pay more attention to this factor in order to improve. The performance of the business more efficiency and effectiveness.

Master of Business Administration Program

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature

Academic Year 2015

Thesis Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนินท์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย รวมทั้งอาจารย์ ดร.เกริกฤทธิ์ อัมพะวัตต์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรธิดา วิเศษศิลปานนท์ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรินทร์ เทวตา อาจารย์ ดร.อัญญา นิลนพคุณ และอาจารย์ ดร.เกริกฤทธิ์ อัมพะวัตต์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย สำหรับการทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาหลักสูตรบริหารธุรกิจทุกท่านที่ให้ความรู้ ให้คำแนะนำและประสบการณ์อันมีค่าแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือ วารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ ขอขอบคุณคณะเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ให้ความดูแลช่วยเหลือมาตลอดหลักสูตรการศึกษา ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุดซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญในการศึกษา และทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่มีอาจกล่าวนามได้ทั้งหมด ณ ที่นี้

ขอขอบคุณแรงสนับสนุนและกำลังใจจาก คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ตลอดจนพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

ขอขอบคุณผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ให้ความร่วมมืออย่างดีในการเก็บข้อมูลการวิจัย ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัย จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแด่พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำ ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดียิ่งเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานในการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความหมายและหลักเกณฑ์ทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	9
ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	9
ลักษณะของ SMEs.....	10
รูปแบบธุรกิจ SMEs.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ.....	13
ปัจจัยด้านคน.....	17
ปัจจัยด้านภาระงาน.....	18
ปัจจัยด้านโครงสร้าง.....	19
ปัจจัยด้านเทคโนโลยี.....	20
แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ.....	22
สภาพแวดล้อมภายนอกโดยทั่วไป.....	22
สภาพแวดล้อมขององค์การ.....	23
ประโยชน์ของการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์การ.....	25

บทที่	หน้า
แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล (Balanced Scorecard).....	26
แนวคิดพื้นฐานของบาลานซ์สกอร์การ์ด	27
องค์ประกอบย่อยของแต่ละมุมมอง.....	28
ประโยชน์ที่ได้รับจากการบาลานซ์สกอร์การ์ดไปใช้.....	29
ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	30
ประวัติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	30
ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
ระเบียบวิธีวิจัย	41
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	42
ขนาดตัวอย่าง	42
การสุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม	48
ส่วนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ	51
ส่วนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ	59
ส่วนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม	63
ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	72
5.1การวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ Anova (F-test).....	72
5.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จ ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	75

บทที่	หน้า
5.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	77
5 สรุปล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
สรุปผลการวิจัย.....	82
การอภิปรายผล.....	85
ข้อเสนอแนะ.....	87
รายการอ้างอิง.....	88
ภาคผนวก.....	91
ประวัติผู้วิจัย.....	99

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543.....	10
2	แสดงรูปแบบธุรกิจ SMEs	12
3	แสดงจำนวนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 โดยแบ่งเป็นแต่ละอำเภอ.....	32
4	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 โดยแบ่งเป็นแต่ละอำเภอ.....	43
5	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงาน พาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	48
6	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของ ปัจจัยองค์การในแต่ละด้าน	51
7	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านคน	52
8	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านภาระงาน	54
9	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านโครงสร้าง	56
10	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านเทคโนโลยี.....	57
11	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของปัจจัย สภาพแวดล้อมองค์การในแต่ละด้าน.....	59
12	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านการเมือง.....	60
13	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพ แวดล้อมองค์การด้านเศรษฐกิจ.....	61

ตารางที่	หน้า
14	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัย สภาพแวดล้อมองค์การด้านสังคมและวัฒนธรรม..... 62
15	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัย สภาพแวดล้อมองค์การด้านเทคโนโลยี..... 63
16	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของ ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผล การปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลแต่ละด้าน..... 64
17	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ องค์การแบบสมดุล ด้านการเงิน..... 64
18	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ องค์การแบบสมดุล ด้านลูกค้า..... 66
19	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ องค์การแบบสมดุล ด้านกระบวนการภายใน..... 68
20	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ องค์การแบบสมดุล ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ..... 70
21	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติ F-test..... 72
22	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ F-test..... 72
23	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติ F-test..... 73
24	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามอายุของกิจการ โดยใช้สถิติ F-test..... 73
25	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามเงินลงทุนของกิจการ โดยใช้สถิติ F-test..... 73

ตารางที่		หน้า
26	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการเข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยใช้สถิติ F-test	74
27	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการมีวิสัยทัศน์ขององค์กร โดยใช้สถิติ F-test	74
28	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุลในภาพรวม จำแนกเป็นรายด้าน	75
29	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล โดยภาพรวม	76
30	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล จำแนกเป็นรายด้าน	76
31	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล ในภาพรวม จำแนกเป็นรายด้าน	78
32	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล โดยภาพรวม	79
33	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ องค์กรแบบสมดุล จำแนกเป็นรายด้าน	79

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศจากข้อมูลสถิติของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในปี 2557 พบว่าผู้ประกอบการ SMEs ทั่วประเทศมีจำนวนถึง 2.74 ล้านรายคิดเป็นร้อยละ 99.7 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมดมีจำนวนแรงงาน 10.5 ล้านคนหรือคิดเป็นร้อยละ 80.3 ของการจ้างงานทั้งประเทศและผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ SMEs (GDP-SMEs) มีมูลค่า 5,212 พันล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 39.6 ของ GDP รวมทั้งประเทศมีอัตราการการเติบโตร้อยละ 0.2 ในปี 2557 เทียบกับ GDP ทั้งประเทศที่ขยายตัวร้อยละ 0.9 หากแบ่ง GDP-SMEs ออกเป็นของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่ามีส่วนร้อยละ 27.8 และร้อยละ 11.8 ของ GDP รวมทั้งประเทศตามลำดับการส่งออกของ SMEs ปี 2557 มีมูลค่า 1,918 พันล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 26.2 ของมูลค่าการส่งออกรวมขณะที่มูลค่าการนำเข้าอยู่ที่ 2,224 พันล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 30.0 ของมูลค่าการนำเข้ารวม (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2558)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นธุรกิจที่เป็นอิสระดำเนินการโดยเจ้าของเอง มีต้นทุนในการดำเนินการต่ำ มีพนักงานจำนวนไม่มาก เป็นกลไกหลักในการเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาความยากจน ถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการในการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย เนื่องจากเป็นกลุ่มที่หนุนเสริมระบบเศรษฐกิจที่มีมูลค่ามากที่สุด ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคการบริการ สำหรับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคตะวันตก สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้แบ่งภูมิภาคตะวันตกออกเป็น 8 จังหวัด ได้แก่ สุพรรณบุรี กาญจนบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีเขตแดนติดต่อกับภาคใต้ มีพื้นที่ประมาณ 6,367.62 ตารางกิโลเมตรคนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายทั่วไป การประมง การเกษตร

การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและการประมง และรับจ้างทั่วไปตามลำดับ ในปี 2558 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 4,818 ราย (จังหวัดประจวบคีรีขันธ์, 2558)

การประกอบธุรกิจให้ประสบความสำเร็จผู้ประกอบการจะต้องศึกษาการดำเนินงานของธุรกิจ ต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจหลายด้าน และจำเป็นที่จะต้องศึกษาสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เนื่องจากความสำเร็จของธุรกิจส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลาการปรับตัวของธุรกิจให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ผู้ประกอบการจะต้องติดตามและทำความเข้าใจเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ปัจจัยภายในองค์กรที่จะนำพาองค์กรให้ไปสู่ความสำเร็จได้นั้นมีหลายปัจจัย ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาปัจจัยองค์การตามแนวคิดของ Owens (2001 อ้างถึงใน เสาวณี ศรีพุทธรัตน์, 2547) ซึ่งได้กล่าวว่า ในองค์กรใดองค์กรหนึ่งนั้นจะประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ปัจจัยคือ ปัจจัยด้านคน ปัจจัยด้านภาระงาน ปัจจัยด้านโครงสร้าง และปัจจัยด้านเทคโนโลยี และปัจจัยภายนอกองค์กรหรือปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์กรที่ส่งผลกระทบต่อองค์กรมีหลายปัจจัย ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาสภาพแวดล้อมภายนอกโดยทั่วไป โดยมีตัวแบบในการพิจารณา คือ PEST Analysis ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัจจัยด้านเทคโนโลยี (เรวัตน์ ขาตรีวิศิษฐ์ และคณะ, 2553)

ความสำเร็จของธุรกิจ คือ ความสามารถในการดำเนินธุรกิจให้ได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจหรือบรรลุเป้าหมายตามที่องค์กรได้กำหนดไว้จำเป็นต้องมีการประเมินความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อพิจารณาถึงความสำเร็จในแต่ละด้านตามวัตถุประสงค์และปัจจัยขององค์กร ซึ่งนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการดำเนินงาน การประเมินผลองค์กรแบบสมดุล เป็นวิธีหนึ่งในการประเมินผลการดำเนินงานที่ช่วยให้มองเห็นภาพรวมในการดำเนินงานทั้งองค์กรเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และสร้างความสำเร็จให้แก่องค์กรได้ การประเมินผลองค์กรแบบสมดุล หรือ Balance Scorecard เป็นผลงานของศาสตราจารย์รอเบิร์ต แคปแลน (Robert Kaplan) อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และ ดร.เดวิด นอร์ตตัน (Dr.David Norton) ที่ปรึกษาด้านการจัดการ โดยนำเสนอแนวคิดดังกล่าวใน Harvard Business Review เมื่อปีค.ศ. 1992 เป็นครั้งแรกและได้รับความนิยมแพร่หลายในปีต่อมา Balance Scorecard เป็นแนวคิดในเรื่องการประเมินผลขององค์กร โดยนำเสนอว่า การประเมินผลขององค์กรควรประกอบด้วย 4 มุมมอง ได้แก่ มุมมองด้านการเงิน มองด้านลูกค้า มุมมองด้านการปฏิบัติการภายในองค์กร และมุมมองด้านการเรียนรู้และเติบโต แทนที่จะมีมุมมองด้านการเงินเพียงอย่างเดียว เพื่อผลักดันไปสู่ความสำเร็จในปัจจุบันและอนาคต (สมคิด บางโม, 2552)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจทำการศึกษาถึงเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำข้อมูลและผลที่ได้จากการศึกษาเสนอเป็นแนวทางพัฒนาในการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานในการวิจัย

1. ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน การมีวิสัยทัศน์ขององค์การที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแตกต่างกัน
2. ปัจจัยองค์การ ประกอบด้วย ด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง ด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ประกอบด้วย ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และวัฒนธรรม ด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมากำหนดความสัมพันธ์ของตัวแปรตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

1.1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน การมีวิสัยทัศน์ขององค์กร

1.1.2 ปัจจัยองค์การ ประกอบด้วย ด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง ด้านเทคโนโลยี

1.1.3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ประกอบด้วย ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านเทคโนโลยี

1.2 ตัวแปรตาม

1.2.1 ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ

2. ด้านประชากรและพื้นที่

ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 4,818 ราย คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีของ Yamane ได้จำนวน 370 ราย พื้นที่ในการวิจัย คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. ด้านระยะเวลา

ใช้ระยะเวลาการวิจัย 6 เดือน ระหว่าง เดือน ธันวาคม 2558 ถึง เดือน พฤษภาคม 2559

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.1 ทำให้ทราบถึงปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. ประโยชน์ในทางปฏิบัติ

2.1 เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ สำหรับผู้ที่สนใจประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายเก่า จะได้นำข้อมูลความรู้จากงานวิจัยไปเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาการวางแผน แก้ไขปัญหาและปรับปรุงการดำเนินธุรกิจ เพื่อให้สามารถอยู่รอดและประสบความสำเร็จแบบยั่งยืน

2.2 ผลจากการวิจัยจะเป็นแนวทางให้กับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิสาหกิจ หมายถึง กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก หรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือที่เรียกว่า SMEs (Small and Medium Enterprises) หมายถึง วิสาหกิจที่มีจำนวนการจ้างงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง เจ้าของกิจการ กรรมการ หรือผู้จัดการ หรือตำแหน่งอื่นทางการบริหาร และมีอำนาจในการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ปัจจัยองค์การ หมายถึง ปัจจัยด้านคน (Human) ภาระงาน (Task) โครงสร้าง (Structure) และเทคโนโลยี (Technology) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1. ปัจจัยด้านคน หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในองค์การซึ่งประกอบด้วย ทักษะในการปฏิบัติงาน การใช้ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การแก้ไขปัญหา ความพึงพอใจในงาน และทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงาน

2. ปัจจัยด้านภาระงาน หมายถึง งานหรือกิจกรรมทั้งหมดที่องค์การต้องดำเนินการ การมอบหมายภาระหน้าที่และความรับผิดชอบรายบุคคล การส่งเสริมและพัฒนา และการประเมินผลการปฏิบัติงาน

3. ปัจจัยด้านโครงสร้าง หมายถึง การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงาน การกระจายอำนาจในการตัดสินใจ การใช้อำนาจในการบริหารงาน การใช้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในองค์การ

4. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี หมายถึง การปรับกระบวนการทำงาน วิธีการทำงาน และวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการทำงาน รวมถึงความรู้หรือวิทยาการสมัยใหม่ ซึ่งองค์กรนำมาใช้เพื่อความสำเร็จขององค์กร

ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์กร หมายถึง ปัจจัยด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

1. ปัจจัยด้านการเมือง หมายถึง สถานการณ์ทางการเมือง เสถียรภาพของรัฐบาล นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุน และนโยบายด้านการลงทุน

2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึง มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินงานทางธุรกิจขององค์กร อย่างสูง เช่น อัตราดอกเบี้ย ราคาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ อัตราค่าจ้างพนักงาน ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคและพลังงาน

3. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม หมายถึง การปรับตัวของลูกค้าตามกระแสค่านิยม สังคม การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมสมัยใหม่

4. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิตและบริการ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร

ความสำเร็จในการประกอบการ

หมายถึง ความสามารถในการดำเนินธุรกิจให้ได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ หรือบรรลุเป้าหมายตามที่องค์กรได้กำหนดไว้ ในงานวิจัยครั้งนี้ จะใช้ระดับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล

การประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล

หมายถึง การใช้ตัวชี้วัดเชิงปริมาณเพื่อช่วยในการตัดสินใจว่าองค์กรสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้การประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุลในการวัดความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยการวิเคราะห์องค์การประกอบด้วย 4 ด้าน คือ

1. ด้านการเงิน หมายถึง ผลการดำเนินงานของกิจการ ซึ่งพิจารณาจากการเพิ่มขึ้นของผลกำไร การเพิ่มขึ้นของรายได้ การลดต้นทุน และอื่นๆ

2. ด้านลูกค้า หมายถึง การพิจารณาด้านความพึงพอใจของลูกค้า ส่วนแบ่งตลาด การรักษฐานลูกค้า การเพิ่มลูกค้าใหม่ และอื่นๆ

3. ด้านกระบวนการภายใน หมายถึง การที่องค์กรสามารถนำเสนอคุณค่าที่ลูกค้าต้องการโดยพิจารณาด้านผลิตภาพ ทักษะของพนักงาน คุณภาพ วงจรเวลา การปฏิบัติงาน และอื่นๆ

4. ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์กร หมายถึง การที่ผู้บริหารให้ความสำคัญกับบุคลากรในองค์กร โดยพิจารณาในด้านความพึงพอใจและทัศนคติของพนักงาน ทักษะของพนักงาน อัตราการเข้าออกของพนักงาน และอื่นๆ

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษา เรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีดังต่อไปนี้

1. ความหมายและหลักเกณฑ์ทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ
4. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล
5. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและหลักเกณฑ์ทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.1 ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.1.1 ความหมายตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ได้กำหนดความหมายไว้ดังนี้

วิสาหกิจ หมายถึง กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก หรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจที่มีจำนวนการจ้างงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวรหรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วตามจำนวนที่กำหนดในกฎหมายกระทรวง (พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2543 มาตรา 4)

1.1.2 ความหมายจากหน่วยงานกรมสรรพากร (กรมสรรพากร, 2559)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises = SMEs) เป็นธุรกิจที่มีจำนวนมากในประเทศไทย ผู้ประกอบการส่วนมากประกอบการในรูปของบุคคลธรรมดา คณะบุคคลหรือห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีใช้นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือกิจการร่วมค้า ซึ่งจะประกอบธุรกิจขายสินค้า ผลิตสินค้า หรือให้บริการ

1.2 ลักษณะของ SMEs

หน่วยงานต่างๆในประเทศไทยมักกำหนดลักษณะตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545 (สุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ, 2550)

สำหรับกรมสรรพากร ประมวลรัษฎากรไม่ได้มีคำนิยาม SMEs ไว้ว่ามีลักษณะอย่างไร แต่ได้อาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรออกกฎหมายเพื่อสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจ SMEs เช่น ลดอัตราภาษีเงินได้ ยกเว้นภาษีเงินได้ การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง เป็นต้น

ลักษณะ SMEs ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 และตามประมวลรัษฎากร สรุปได้ดังนี้

1.2.1 กำหนดลักษณะธุรกิจ SMEs ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 มีรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543

ลักษณะวิสาหกิจ	จำนวนการจ้างงาน(คน)		จำนวนสินทรัพย์ถาวร(ล้านบาท)	
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง
กิจการผลิตสินค้า	ไม่เกิน 50	51-200	ไม่เกิน 50	51-200
กิจการค้าส่ง	ไม่เกิน 25	26-50	ไม่เกิน 50	51-200
กิจการค้าปลีก	ไม่เกิน 15	16-30	ไม่เกิน 30	31-60
กิจการให้บริการ	ไม่เกิน 50	51-200	ไม่เกิน 50	51-200

ที่มา: กรมสรรพากร. **ลักษณะของ SMEs**. เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม 2559. เข้าถึงได้จาก

<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>.

** ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานของกิจการใดเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางหรือมีจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์การพิจารณา

1.2.2 ลักษณะ SMEs ที่กรมสรรพากรอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรออกกฎหมาย เพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยมีหลักเกณฑ์ลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ดังนี้

1.2.2.1 เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท

1.2.2.2 เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดิน ไม่เกิน 200 ล้านบาท และจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน

1.2.2.3 เป็นกิจการขายสินค้าหรือให้บริการที่อยู่ในบังคับภาษีมูลค่าเพิ่ม ที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปีหรือต่อรอบระยะเวลาบัญชีได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

* การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีจะกำหนดหลักเกณฑ์ธุรกิจ SMEs ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ในการให้สิทธิประโยชน์นั้น ๆ เช่น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทต่อรอบระยะเวลาบัญชี จะได้สิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก หรือบริษัทฯ ที่มีแรงงานไม่เกิน 200 คน จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีหักค่าเสื่อมราคา ในอัตราเร่ง เป็นต้น

** รายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทต่อรอบระยะเวลาบัญชี มีผลบังคับใช้ในรอบระยะเวลาบัญชี ปี 2555

1.3 รูปแบบธุรกิจ SMEs

การประกอบธุรกิจอาจจะกระทำตั้งแต่คนเดียวขึ้นไป หรือหากมีหุ้นส่วนร่วมกันหลายคน มักจัดตั้งในรูปแบบของนิติบุคคล โดยมีรูปแบบธุรกิจที่แตกต่างกัน ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงรูปแบบธุรกิจ SMEs

รูปแบบ	ลักษณะ
บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15)
คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนทุกคนไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน หุ้นส่วนมีทั้งที่จำกัดความรับผิดและไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
บริษัทจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้ต่าง ๆ ไม่เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุน และต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
วิสาหกิจชุมชน	กิจการของชุมชนที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการ หรือการอื่นที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวประกอบกิจการดังกล่าว เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน โดยมีการยื่นขอจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน 2548 กับกรมส่งเสริมการเกษตร

ที่มา: กรมสรรพากร, ลักษณะของ SMEs, เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม 2559, เข้าถึงได้จาก

<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>

2. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ

นักทฤษฎีหลายท่านได้กล่าวถึงปัจจัยองค์การที่จะนำพาองค์การให้ไปสู่ความสำเร็จได้ดังนี้
Kast and James (1973, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้แสดงทัศนะว่า ในองค์การหนึ่งๆ มีความหลากหลายแตกต่างกันไปตามลักษณะสภาพแวดล้อมขององค์การนั้นๆ แต่สำหรับส่วนประกอบวงจรชีวิตในองค์การที่เหมาะสมนั้นประกอบไปด้วยปัจจัยย่อยๆ สี่ปัจจัยคือ

1. ปัจจัยด้านโครงสร้าง ปัจจัยด้านโครงสร้างจะเป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ กฎระเบียบต่างๆ ความรับผิดชอบ รวมทั้งการใช้อำนาจหน้าที่ในองค์การ

2. ปัจจัยด้านมนุษย์และวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นตัวริเริ่มเกี่ยวกับความคาดหวังในการทำงานอย่างไม่เป็นทางการรวมทั้งเป็นตัวกำหนดปทัสสถานของวัฒนธรรมการทำงานภายในองค์การ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่

3 ปัจจัยด้านยุทธวิธี ปัจจัยด้านนี้จะมีสารสนเทศเป็นตัวนำไปสู่โอกาสและการแก้ปัญหาต่างๆ ในองค์การทั้งในปัจจุบันและอนาคต

4 ปัจจัยด้านเทคโนโลยี ปัจจัยด้านนี้มุ่งเน้นไปที่กระบวนการในการทำงาน ซึ่งทั้งสี่ปัจจัยดังกล่าวจะต้องทำงานไปด้วยกันจึงจะสามารถทำให้ระบบการบริหารจัดการในองค์การประสบความสำเร็จ

French and Bell (1984, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่าภายในองค์การจะประกอบไปด้วยปัจจัยย่อยๆหลายปัจจัยซึ่งแต่ละปัจจัยจะมีความสัมพันธ์และส่งผลถึงกันและกัน โดยแบ่งปัจจัยต่างๆออกเป็น 6 ปัจจัยได้แก่

1. ปัจจัยด้านเป้าหมาย (Goals) ในแต่ละองค์การถูกสร้างขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตนเองซึ่งแตกต่างกันออกไปตามลักษณะขององค์การ

2. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology) ประกอบด้วยเครื่องมือเครื่องใช้และวิธีการต่างๆในการทำงานรวมถึงความรู้หรือวิทยาการสมัยใหม่ซึ่งองค์การนำมาใช้เพื่อความสำเร็จขององค์การ

3. ปัจจัยด้านภาระงาน (Tasks) ประกอบด้วยงานหรือกิจกรรมทั้งหมดที่องค์การต้องดำเนินการ

4. ปัจจัยด้านโครงสร้าง (Structures) ซึ่งหมายถึงแผนผังการปฏิบัติงานขององค์การ กฎระเบียบต่างๆระบบอำนาจหน้าที่การสื่อสารการวางแผนการประสานงานการควบคุมและการตัดสินใจ

5. ปัจจัยด้านคน (People) ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านทักษะและความสามารถของสมาชิกในองค์การด้านลักษณะปรัชญาและภาวะความเป็นผู้นำของสมาชิกในองค์การด้านองค์ประกอบอย่างเป็นทางการขององค์การและไม่เป็นทางการขององค์การ

6. ปัจจัยด้านการประสานกับสิ่งแวดล้อมภายนอก (External Environment) เกี่ยวข้องกับการรวบรวมข้อมูลและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับสิ่งแวดล้อมภายนอกองค์การเช่นการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมการเมืองวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์

Steers (1991, อ้างถึงใน พิชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2546) เสนอถึงปัจจัยองค์การซึ่งจำแนกออกเป็นลักษณะใหญ่ๆได้ 4 ประการคือ

1. ลักษณะขององค์การ (organizational characteristics) ประกอบด้วยโครงสร้างองค์การและเทคโนโลยีและอุปกรณ์

2. ลักษณะของสภาพแวดล้อม (environmental characteristics) ประกอบด้วยลักษณะสภาพแวดล้อมภายในองค์การซึ่งหมายถึงบรรยากาศองค์การและลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การโดยมุ่งจำเพาะเจาะจงที่สภาพแวดล้อมของงานได้แก่สภาพเศรษฐกิจสังคมการเมือง เป็นต้น

3. ลักษณะของบุคลากร (employee characteristics) ซึ่งประกอบด้วยความผูกพันต่อองค์การและการปฏิบัติงานตามบทบาทเช่นความสามารถลักษณะเฉพาะตัวและความสนใจของบุคลากรรวมถึงความชัดเจนของบทบาทและการยอมรับ

4. นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (managerial policies and practices) ประกอบด้วยการกำหนดเป้าหมายการจัดการและการใช้ทรัพยากรการติดต่อสื่อสารภาวะผู้นำและการตัดสินใจและการปรับตัวขององค์การและการริเริ่มสิ่งใหม่

Milton (1992, อ้างถึงใน พิชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2546) ได้เสนอถึงปัจจัยองค์การที่กำหนดประสิทธิภาพขององค์การไว้ 3 ลักษณะคือ

1. ลักษณะเฉพาะของบุคลากร ประกอบด้วยความสนใจ เจตคติ ความสามารถในการปฏิบัติงาน ความต้องการ และทักษะความชำนาญ

2. ลักษณะของงานประกอบด้วยความหลากหลายของงานข้อมูลย้อนกลับการให้รางวัลและความชัดเจนของบทบาท

3. ลักษณะสิ่งแวดล้อมของงานประกอบด้วยสิ่งแวดล้อมมาปัจจุบันและบรรยากาศองค์การ Steer (1977, อ้างถึงใน เสาวณี ศรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวถึงองค์การว่าจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลักสองปัจจัย คือ ปัจจัยด้านโครงสร้าง (structure) และปัจจัยด้านเทคโนโลยี (technology) ทั้งสองปัจจัยนี้เป็นองค์ประกอบหลักที่จะทำให้องค์การดำเนินไปได้อย่างถูกต้องทิศทางและบรรลุตามเป้าหมายขององค์การ

1. ปัจจัยด้านโครงสร้าง หมายถึง ความสัมพันธ์ของคนในองค์การที่ได้กำหนดไว้ตามสายงานการบังคับบัญชาและบทบาทหน้าที่ ตลอดจนจนถึงขนาดขององค์การและขนาดของงาน โครงสร้างจะมีองค์ประกอบที่สำคัญในเรื่องต่างๆ เช่น การกระจายอำนาจ (decentralization) ความชำนาญ

เฉพาะทาง (specialization) ความเป็นทางการ (formalization) ช่วงการบังคับบัญชา (span of control) ขนาดขององค์กร (organization size) และขนาดของหน่วยงาน (work-unit size)

2. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี นั้นหมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนวิธีการที่องค์กรนำมาใช้ในการดำเนินงาน

ทั้งสองปัจจัยนี้สามารถส่งผลกระทบต่อความสำเร็จขององค์กรหรือประสิทธิผลขององค์กรได้

Bartol and other (1998, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวถึงองค์การว่าในการจะเปลี่ยนแปลงองค์กรนั้นจะต้องมององค์การทั้งระบบ ต้องมองเป็นภาพรวมขององค์การว่าในองค์กรนั้นประกอบด้วยปัจจัยหลักใดบ้าง โดยได้เสนอแนวคิดที่ว่าในองค์กรนั้นประกอบไปด้วยปัจจัยหลัก สี่ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยด้านโครงสร้าง (Structure) เช่น การออกแบบโครงสร้างองค์กรใหม่ การออกแบบงานใหม่ การกระจายอำนาจ

2. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology) เช่น การปรับกระบวนการทำงาน วิธีการทำงาน และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆในการทำงาน

3. ปัจจัยด้านคน (People) เช่น เรื่องทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานในองค์กร ความคาดหวัง การรับรู้ และพฤติกรรมในการทำงาน

4. ปัจจัยด้านวัฒนธรรม (Culture) เช่น การสร้างความหมายร่วมของบุคคลในองค์กร Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยภายในองค์กรที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้องค์การบรรลุจุดมุ่งหมายของทั้งสังคมและขององค์กรคือ

1. ปัจจัยด้านคน (Human) ภายในองค์กรประกอบด้วยผู้บริหาร และ เจ้าหน้าที่ซึ่งบุคลากรในองค์กรจะต้องมีทักษะในการปฏิบัติงาน มีค่านิยมที่ดีต่อการทำงาน มีภาวะผู้นำ มีความพึงพอใจกับระบบการได้รับรางวัล พึงพอใจกับระบบการบริหารงานบุคคลในองค์กร มีความตั้งใจการทำงานเป็นต้น

2. ปัจจัยด้านโครงสร้าง (Structure) ได้แก่ อำนาจหน้าที่ในการบริหาร การตัดสินใจ การควบคุมการทำงาน การวางแผน การใช้กฎระเบียบข้อบังคับในการปฏิบัติงาน สายการบังคับบัญชา รวมถึงการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านภาระงาน (Tasks) ปัจจัยด้านภาระงานภายในองค์กร

4. ด้านเทคโนโลยี (Technology) หมายถึง สิ่งก่อสร้าง วัสดุอุปกรณ์ต่างๆในการทำงาน

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2544, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้แสดงแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยขององค์กรว่า ในมุมมองจากองค์กรนั้นองค์กรประกอบด้วย สี่ปัจจัยหลัก ได้แก่

1. ปัจจัยด้านภารกิจ (Task) ภารกิจในองค์การเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์การ เช่น สถานประกอบการแต่ละแห่งก็จะมีภารกิจแตกต่างกันออกไป มีภารกิจหลัก ภารกิจรอง หรือภารกิจเสริม เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านโครงสร้าง (Structure) โครงสร้างขององค์การจะต้องสอดคล้องกับภารกิจขององค์การ แบบบทบาทหน้าที่ หรือสายงาน แบบแบ่งงาน เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านคน (People) ปัจจัยด้านนี้ก็ต้องมีความเหมาะสมกับภารกิจและโครงสร้างขององค์การรวมถึงการบริหารงานบุคคลด้วย

4. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology-Information) ปัจจัยด้านนี้ออกเหนือจากเครื่องมือต่างๆ แล้วยังหมายถึงวิธีการต่างๆ ในการกำหนดพันธกิจ วิสัยทัศน์ เป้าหมาย รวมถึงวิธีการให้บรรลุเป้าหมาย และการบริหารจัดการด้วย

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) ได้กล่าวว่าโรงเรียนเป็นองค์การที่เป็นระบบทางสังคมเป็นองค์การที่มีชีวิตมีหลายปัจจัยในโรงเรียนซึ่งแต่ละปัจจัยต้องอาศัยพึ่งพาและช่วยเหลือกันและมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอยู่ตลอดเวลาโรงเรียนในฐานะที่เป็นระบบทางสังคมซึ่งในโรงเรียนประกอบด้วยปัจจัยย่อย 4 ปัจจัยได้แก่

1. ปัจจัยด้านโครงสร้าง (Structure)
2. ปัจจัยด้านภาระงาน (Tasks)
3. ปัจจัยด้านคน (Human)
4. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology)

พัชรินทร์ ไต่ะบุรินทร์ (2548) ได้กล่าวว่าธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงมีอยู่อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องดังนั้นองค์การจึงจำเป็นต้องมีการปรับตัวและริเริ่มสิ่งใหม่เพื่อให้การจัดการบรรลุเป้าหมายและบังเกิดประสิทธิผลซึ่งปัจจัยองค์การที่สำคัญคือ

1. ลักษณะสภาพแวดล้อมภายในองค์การ
2. ลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ
3. ด้านเทคโนโลยี
4. ด้านความใส่ใจผูกพันต่อองค์การ

สมพุด เกตขจร (2552, อ้างถึงใน วรรณพา นามสีฐาน, 2555) ได้กล่าวว่าการดำเนินการระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยคือ

1. ปัจจัยด้านบุคลากร
2. ปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์การ
3. ปัจจัยด้านสภาพทางกายภาพ
4. ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์การ

วรรณพานามสีฐาน (2555) ได้กล่าวว่าปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อการประกับคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประกอบด้วย

1. ปัจจัยด้านคน
2. ปัจจัยด้านภาระงาน
3. ปัจจัยด้านโครงสร้าง
4. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยองค์การที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ทราบว่าการดำเนินงานขององค์การเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือประสบความสำเร็จได้นั้นควรจะต้องประกอบด้วยปัจจัยองค์การต่างๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านคน ปัจจัยด้านภาระงาน ปัจจัยด้านโครงสร้าง และปัจจัยด้านเทคโนโลยี ผู้วิจัยจึงได้นำปัจจัยองค์การเหล่านี้มาเป็นตัวแปรต้นในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านคน

French and Bell (1984, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านคน ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านทักษะและความสามารถของสมาชิกในองค์การ ด้านลักษณะปรัชญาและภาวะความเป็นผู้นำของสมาชิกในองค์การ ด้านองค์ประกอบอย่างเป็นทางการขององค์การ เช่น การบริหาร งานบุคคล การให้รางวัล การประเมินผล การสื่อสาร และองค์ประกอบอย่างไม่เป็นทางการขององค์การ เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ปรากฏในโครงสร้างองค์การ พฤติกรรมการต่อต้านและการรวมกลุ่ม ทศนคติ ปทัสถาน ความรู้สึก ค่านิยม และสถานภาพของสมาชิกในองค์การ เป็นต้น

Steers (1991, อ้างถึงใน พัทรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548) กล่าวว่าตัวแปรที่มีผลโดยตรงต่อความสำเร็จขององค์การคือ พฤติกรรมของคนในองค์การนั่นเอง

Milton (1992, อ้างถึงใน พัทรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลในองค์การที่เป็นตัวแปรสำคัญต่อความมีประสิทธิภาพขององค์การประกอบด้วย 1) ความสนใจ 2) เจตคติ 3) ความสามารถในการปฏิบัติงาน 4) ทักษะความชำนาญ 5) ความต้องการ

Bartol and Other (1998, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวถึงองค์การว่าในการจะเปลี่ยนแปลงองค์การจะต้องมององค์การทั้งระบบซึ่งปัจจัยด้านคน (People) ก็คือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานในองค์การความคาดหวังรวมถึงการรับรู้และพฤติกรรมในการทำงานของคน

Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่าภายในโรงเรียนก็จะประกอบด้วย ครู อาจารย์แนะแนว อาจารย์ปกครอง ครูนิเทศ ครูพยาบาล และผู้บริหาร เป็นต้น ซึ่งบุคลากรในโรงเรียนจะต้องมีทักษะในการปฏิบัติงาน มีค่านิยมที่ดีต่อการทำงาน มีภาวะผู้นำ มีความ

พึงพอใจกับระบบการได้รับรางวัล พึงพอใจกับระบบการบริหารงานบุคคลในโรงเรียน มีความตั้งใจในการทำงาน เป็นต้น

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2544, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวว่า ปัจจัยด้านคน (People) จะต้องมีความเหมาะสมกับภารกิจ และโครงสร้างขององค์การ รวมถึงการบริหารงานบุคคลด้วย

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) กล่าวว่าองค์ประกอบย่อยปัจจัยด้านคนประกอบด้วย ทักษะค่านิยมปฏิบัติงานภาวะผู้นำความพึงพอใจในงาน การให้รางวัลความคับข้องใจงานบุคคลและการปฏิบัติงาน

วรรณพานามสีฐาน (2555) กล่าวว่าปัจจัยด้านคนประกอบด้วยทักษะในการปฏิบัติงานค่านิยมในการปฏิบัติงานภาวะผู้นำความพึงพอใจในงานการได้รับรางวัลรับรู้เป้าหมายขององค์การความรับผิดชอบการใช้ความรู้ความสามารถของตนเองระบบการบริหารงานบุคคลความคับข้องใจในการปฏิบัติงาน

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัย ทำให้ได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยด้านคนที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย ทักษะในการปฏิบัติงาน การใช้ความรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงาน ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การแก้ไขปัญหา ความพึงพอใจในงาน และทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงาน

2.2 ปัจจัยด้านภาระงาน

French and Bell (1984, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยด้านภาระงานนี้ประกอบไปด้วยงานหรือกิจกรรมทั้งหมดที่องค์การต้องดำเนินการ ซึ่งปัจจัยด้านนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับปัจจัยด้านเทคโนโลยี เนื่องจากต้องมีการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงเทคนิค วิธีการใหม่ๆ ในการปฏิบัติงาน

Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวว่าปัจจัยด้านภาระงานภายในโรงเรียนประกอบด้วยการสอนการบริการด้านอาหารการบริหารการทดสอบการนิเทศเป็นต้น

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) กล่าวว่าองค์ประกอบย่อยของปัจจัยด้านภาระงานประกอบด้วยภาระงานสอนกิจกรรมการเรียนการสอนการควบคุมคุณภาพอาหารการบริหารจัดการการนิเทศภายในการประเมินผลการปฏิบัติงาน เป็นต้น

วรรณพานามสีฐาน (2555) กล่าวว่า ปัจจัยด้านภาระงานจึงประกอบด้วยภาระงานสอนกิจกรรมการเรียนการสอนการวิจัยและการบริการวิชาการหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัย ทำให้ได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยด้านภาระงานที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม งานหรือกิจกรรมทั้งหมดที่องค์กรต้องดำเนินการ การมอบหมายภาระหน้าที่และความรับผิดชอบรายบุคคล การส่งเสริมและพัฒนา และการประเมินผลการปฏิบัติงาน

2.3 ปัจจัยด้านโครงสร้าง

Kast and James (1973, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านโครงสร้างจะเป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ กฎระเบียบต่างๆ ความรับผิดชอบ รวมทั้งการใช้อำนาจหน้าที่ในองค์กร

French and Bell (1984, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่าปัจจัยด้านโครงสร้างนี้หมายถึง แผนผังการปฏิบัติงานขององค์กรซึ่งหมายถึงกฎระเบียบต่างๆ ระบบอำนาจหน้าที่ ว่าใครขึ้นตรงกับใคร การสื่อสาร การวางแผน การประสานงาน การควบคุม และการตัดสินใจ ซึ่งปัจจัยด้านโครงสร้างนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับปัจจัยด้านเทคโนโลยีและด้านภาระงาน

Steer (1977, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยด้านโครงสร้าง หมายถึง ความสัมพันธ์ของคนในองค์กรที่ได้กำหนดไว้ตามสายงานการบังคับบัญชาและบทบาทหน้าที่ ตลอดจนขนาดขององค์กรและขนาดของงาน โครงสร้างจะมีองค์ประกอบที่สำคัญในเรื่องต่างๆ เช่น การกระจายอำนาจ ความชำนาญเฉพาะทาง ความเป็นทางการ ช่วงการบังคับบัญชา ขนาดขององค์กร และขนาดของหน่วยงาน

Steers (1991, อ้างถึงใน พชรินทร์ ไต่ะบุรินทร์, 2548) ได้ให้ความหมายว่าเป็น ความสัมพันธ์ของทรัพยากรมนุษย์ที่ได้กำหนดไว้ในองค์กรเริ่มด้วยการกำหนดนโยบายการจัดสายงานการกำหนดองค์ประกอบ คุณลักษณะของสมาชิกการจัดบุคคลตามความเหมาะสมของงานเป็นแผนผังแสดงให้เห็นถึงการแบ่งงานกันทำระหว่างผู้บริหารกับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาการจัดแผนงานและระดับของการบริหารเหมือนกับการมอบหมายงาน

Bennis and Townsend (1997, อ้างถึงใน วรณพา งามสีฐาน, 2555) ได้กล่าวว่า การบริหารองค์กรที่มีประสิทธิผลลักษณะขององค์กรจะมีโครงสร้างที่ระบุไว้ชัดเจนในกรณีที่หน่วยงานนั้นปฏิบัติการในสภาพแวดล้อมที่คงที่หากปฏิบัติการในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง องค์กรที่จะมีประสิทธิผลจะมีความเป็นทางการน้อยกว่านี้การบริหารงานในองค์กรจะต้องมีการกระจายอำนาจ(decentralization) ระบบการบริหารงานที่ดีควรมีการมอบหมายอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบในการตัดสินใจให้ผู้บริหารระดับรองๆ ลงไป

Bartol and other (1998, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านโครงสร้าง ประกอบด้วย การออกแบบโครงสร้างองค์กรใหม่ การออกแบบงานใหม่ การกระจายอำนาจ

Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านโครงสร้างในกระบวนการทางการศึกษาในโรงเรียน ได้แก่ อำนาจหน้าที่ในการบริหาร การตัดสินใจ การควบคุมการทำงาน การวางแผน การใช้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในการปฏิบัติงาน การแบ่งระดับชั้น (ช่วงชั้น) ห้องเรียน หรือหมวดวิชา กลุ่มสาระในโรงเรียน สายการบังคับบัญชาในโรงเรียน รวมทั้งการติดต่อสื่อสารภายในโรงเรียน เป็นต้น

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2554, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านโครงสร้างขององค์การ จะต้องสอดคล้องกับภารกิจขององค์การ แบบบทบาทหน้าที่ หรือสายงานแบบแบ่งงาน เป็นต้น

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) กล่าวว่าองค์ประกอบย่อยของปัจจัยด้านโครงสร้าง ประกอบด้วย การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงาน การกระจายอำนาจการตัดสินใจ การควบคุมการปฏิบัติการ การวางแผนการปฏิบัติงาน อำนาจหน้าที่ในการบริหารงาน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ สายการบังคับบัญชา การติดต่อสื่อสาร เป็นต้น

วรรณพา นามสีฐาน (2555) กล่าวว่า โครงสร้างองค์การจะเป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ที่กฎระเบียบต่างๆ ความรับผิดชอบรวมทั้งการใช้อำนาจหน้าที่ที่กำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานการกระจายอำนาจการควบคุมการปฏิบัติงานการวางแผนการปฏิบัติงานการตัดสินใจการใช้อำนาจในการบริหารงานการใช้กฎระเบียบข้อบังคับในองค์การการจัดโครงสร้างการบริหารงานสายการบังคับบัญชาการติดต่อสื่อสาร

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัย ทำให้ได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยปัจจัยด้านโครงสร้าง ที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงาน การกระจายอำนาจในการตัดสินใจ การใช้อำนาจในการบริหารงาน การใช้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในองค์การ

2.4 ปัจจัยด้านเทคโนโลยี

Kast and James (1973, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่า ปัจจัยด้านเทคโนโลยี มุ่งเน้นไปที่กระบวนการในการทำงาน

French and Bell (1984, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยด้านเทคโนโลยีนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือ เครื่องใช้ และวิธีการต่างๆ ในการทำงาน รวมถึงความรู้หรือวิทยาการสมัยใหม่ซึ่งองค์การนำมาใช้เพื่อความสำเร็จขององค์การ

Steers (1991, อ้างถึงใน พัชรินทร์ไต่ะบุรินทร์, 2548) กล่าวว่าเทคโนโลยีหมายถึงเครื่องมือหรือวิธีการ (mechanism) ซึ่งองค์การใช้ในการแปรสภาพตัวป้อน (input) ออกไปเป็นผลผลิต (output) ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จขององค์การเทคโนโลยีดังกล่าวมีหลายแบบรวมทั้งความแตกต่างในกระบวนการทางเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตความแตกต่างในวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้และ

ความรู้ทางวิชาการที่ใช้ในกิจกรรมเพื่อเป้าหมายขององค์การส่วนความแตกต่างด้านเทคโนโลยีนี้สัมพันธ์กับโครงสร้างขององค์การในการสร้างประสิทธิภาพ

Steer (1977, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยด้านเทคโนโลยี หมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนวิธีการที่องค์การนำมาใช้ในการดำเนินงาน

Bartol and other (1998, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ปัจจัยด้านเทคโนโลยี เช่น การปรับกระบวนการทำงาน วิธีการทำงาน และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ในการทำงาน

Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) กล่าวว่าเทคโนโลยีในกระบวนการทางการศึกษาในโรงเรียน หมายถึงสิ่งก่อสร้างอาคารเรียนตารางสอนกำหนดการสอนแผนการสอนหลักสูตรห้องปฏิบัติการห้องสมุดกระดานดำหนังสือเรียนวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ต่างๆ

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2544, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) ได้กล่าวว่าปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology-Information) นอกเหนือจากเครื่องมือต่างๆ แล้วยังหมายถึงวิธีการต่างๆ ในการกำหนดพันธกิจ วิสัยทัศน์ เป้าหมาย รวมถึงวิธีการให้บรรลุเป้าหมาย และการบริหารจัดการด้วย

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) กล่าวว่าองค์ประกอบย่อยของปัจจัยด้านเทคโนโลยี ประกอบด้วย อาคารเรียน ตารางสอน กำหนดการสอน แผนการสอน หลักสูตร ห้องปฏิบัติการ ห้องสมุด หนังสือเรียน คอมพิวเตอร์ วัสดุอุปกรณ์ สื่อวัสดุอุปกรณ์

วรรณพานามสีฐาน (2555) กล่าวว่า ปัจจัยด้านเทคโนโลยีประกอบด้วยเครื่องมือ เครื่องใช้และวิธีการต่างๆในการทำงานรวมถึงความรู้หรือวิทยาการสมัยใหม่ซึ่งองค์การนำมาใช้เพื่อความสำเร็จขององค์การและยังรวมถึงสภาพที่เอื้อต่อการเรียนการสอนได้แก่อาคารเรียนการจัดทำ ตารางสอนแผนการสอนหลักสูตรห้องปฏิบัติการห้องสมุดเอกสารประกอบการสอน วัสดุอุปกรณ์สื่อ วัสดุอุปกรณ์การใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อการเรียนการสอนสื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัย ทำให้ได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยด้านเทคโนโลยีที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย การปรับกระบวนการทำงาน วิธีการทำงาน และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการทำงาน รวมถึงความรู้หรือวิทยาการสมัยใหม่ ซึ่งองค์การนำมาใช้เพื่อความสำเร็จขององค์การ

3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์กร

3.1 สภาพแวดล้อมภายนอกโดยทั่วไป

สภาพแวดล้อมภายนอกโดยทั่วไปเป็นสภาพแวดล้อมที่มีความสำคัญ แต่อาจไม่ใช่สิ่งแวดล้อมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับองค์กรโดยตรง แต่เป็นสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป มีตัวแบบในการพิจารณา คือ PEST Analysis ประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้ (เรวัตร์ ชาตรีวิศิษฐ์ และคณะ, 2553: 38)

3.1.1 ปัจจัยด้านการเมือง (Political Factors)

ปัจจัยทางการเมืององค์กรจะต้องติดตามการดำเนินงานทางการเมืองเพื่อนำมาวิเคราะห์และกำหนดกลยุทธ์เพราะปัจจัยเหล่านี้มีส่วนที่จะส่งผลกระทบต่อองค์กรได้ทั้งทางบวกและทางลบ ขึ้นอยู่กับว่าผลกระทบดังกล่าวเป็นโอกาสหรืออุปสรรคต่อองค์กรเช่นนโยบายและเสถียรภาพของรัฐบาลพัฒนาการทางการเมืองและนโยบายของรัฐที่มีผลต่ออุตสาหกรรม

3.1.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (Economic Factors)

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่เป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงการจัดสรรทรัพยากรทางการบริหาร และมีส่วนสำคัญต่อการดำเนินงานทางธุรกิจขององค์กรอย่างสูง เช่น อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย อัตราภาษี อัตราการว่างงาน ภาวะการจ้างงานและค่าแรง ราคา น้ำมันดิบ เป็นต้น ประเด็นที่สำคัญที่สุดในการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเศรษฐกิจก็คือการวิเคราะห์เพื่อการพยากรณ์ภาวะเศรษฐกิจในอนาคต เพื่อที่องค์กรจะสามารถวางแผนการดำเนินงานได้อย่างถูกต้อง

3.1.3 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม (Social and Culture Factors)

ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมเป็นสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับลักษณะทางสังคม มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตประจำวันและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค ผู้บริหารจะต้องพิจารณาถึงปัจจัยเหล่านี้ โดยจะต้องพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นตลอดจนจะต้องพยายามมองหาโอกาสหรืออุปสรรคที่มีต่อการดำเนินงานทางธุรกิจขององค์กรเพื่อนำมาใช้ประกอบในการพิจารณากำหนดกลยุทธ์ได้อย่างเหมาะสม เช่น โครงสร้างทางเพศ และอายุ ระดับการศึกษาทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมและประเพณี ตลอดจนพฤติกรรมผู้บริโภคอุปโภค เป็นต้น

3.1.4 ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology Factors)

ปัจจัยด้านเทคโนโลยี การเข้ามาของเทคโนโลยีใหม่ๆ ย่อมส่งผลกระทบต่อองค์กรในแง่ของระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน เช่น การผลิตสินค้าหรือการให้บริการมีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทำงาน กระบวนการผลิต การผลิตคิดค้นทางเทคโนโลยีต่างๆ เครื่องจักรกลทางอุตสาหกรรม เครื่องจักรสมองกล และเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น

3.2 สภาพแวดล้อมขององค์การ

3.2.1 สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและสังคม

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมส่งผลต่อสินค้าบริการตลาด และการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ทำให้ความต้องการในสินค้าและบริการแตกต่างกัน ความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดก็คือ คนมีการศึกษาสูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาในท้องถิ่นของตนมากกว่าให้รัฐบาลเข้ามาแก้ปัญหา คนสนใจรักษาสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติมากขึ้น ชนกลุ่มน้อยมีอิทธิพลมากขึ้น หรือผู้หญิงเข้ามาสู่แรงงานเพิ่มขึ้น ตัวอย่างความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสังคมที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อธุรกิจก็คือ ความรู้เรื่องสุขภาพดีมากขึ้น ทำให้คนระมัดระวังเรื่องสุขภาพมากขึ้น จึงส่งผลดีต่อธุรกิจที่ผลิตและขายเครื่องกีฬา อุปกรณ์การออกกำลังกาย อาหารจากธรรมชาติ อาหารที่มีไขมันและแคลอรีต่ำ เครื่องดื่มที่มีน้ำตาลน้อยหรือน้ำตาลเทียม แต่จะส่งผลเสียต่ออาหารประเภทเนื้อสัตว์และอุตสาหกรรมยาสูบ เป็นต้น

วัฒนธรรม จะมองวัฒนธรรมตั้งแต่ในครอบครัวในองค์การสังคมและระดับประเทศ เช่น วัฒนธรรมเอเชีย วัฒนธรรมตะวันตก วัฒนธรรมที่เจริญมานาน วัฒนธรรมสมัยใหม่ เช่น วัฒนธรรมไทยให้ความเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ไปламаไหว

สังคม ดูสภาพแวดล้อมของสังคมว่าเป็นสังคมที่ไม่สร้างความวุ่นวาย เป็นสังคมที่ไม่สร้างความแตกแยก เข้าใจสิทธิส่วนบุคคล ไม่ละเมิดสิทธิของคนอื่น เป็นสังคมแห่งความสงบร่มเย็น ประชาชนก็อยากออกมาจับจ่ายใช้สอย ส่งผลทางบวกต่อสภาพแวดล้อมขององค์การ

3.2.2 สภาพแวดล้อมทางการเมืองและกฎหมาย

องค์การธุรกิจจะต้องสนใจต่อกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐเพราะส่งผลต่อการบริหารงานการแข่งขันและการใช้ทรัพยากร การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองและกฎหมายแต่ละครั้งส่งผลกระทบโดยตรงต่อกลยุทธ์ของบริษัท เช่น กฎหมายป้องกันการผูกขาด กฎหมายภาษีอากร กฎหมายการกีดกันแรงงานหรือการใช้แรงงานเด็กและสตรี การกีดกันทางการค้า และการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาเหล่านี้ กระทบต่อการบริหารงาน และผลกำไรของบริษัท ผู้บริหารกลยุทธ์ในยุคปัจจุบันจะต้องใช้เวลามากขึ้นในการพบกับบุคลากรในหน่วยงานของรัฐ ติดตามการประชุมและสัมมนาของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลฟังคำแถลงและนโยบายต่างๆของรัฐ ประชุมปรึกษาหารือกับสมาคมธุรกิจอุตสาหกรรมและตัวแทนของรัฐบาล เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับกลยุทธ์และการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจให้เหมาะสมกับระเบียบและข้อบังคับต่างๆของรัฐ

การเมือง สถานการณ์ทางการเมืองที่ไม่แน่นอนส่งผลต่อสภาพแวดล้อมที่เป็นลบต่อองค์การ เช่น การเมืองที่ไม่มั่นคงมีการคอร์รัปชันกันมาก การลงทุนจากต่างชาติก็ลดลง ถ้าการเมืองเอื้ออำนวย เช่น รัฐบาลสนับสนุนการท่องเที่ยวเต็มที่ มีความปลอดภัยสูง สภาพแวดล้อมขององค์การก็ดีขึ้น

กฎหมาย ในการปกครองประชาชนว่าใช้อำนาจการปกครองอย่างยุติธรรมแค่ไหนกฎหมายมีความเป็นกลางมากน้อยแค่ไหน ให้ความยุติธรรมต่อคนทุกชาติแค่ไหน เป็นต้น

3.2.3 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

หมายถึง ลักษณะและทิศทางของเศรษฐกิจที่ธุรกิจนั้นกำลังเผชิญอยู่ หรือกำลังจะเผชิญในอนาคต ลักษณะของเศรษฐกิจที่สำคัญคือ อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ อัตราเงินเฟ้อ การขาดดุลหรือเกินดุลทางการค้า งบประมาณขาดดุลหรือเกินดุลของรัฐบาล อัตราการออมของเอกชนและธุรกิจและผลผลิตรวมในประเทศ หากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น จะทำให้การใช้สอยเพื่อการบริโภคของประชาชนเพิ่มขึ้นตาม ซึ่งสร้างโอกาสให้ธุรกิจขยายกิจการและมีกำไรมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น จะทำให้การใช้สอยเพื่อการบริโภคของประชาชนเพิ่มขึ้นตาม ซึ่งสร้างโอกาสให้ธุรกิจขยายกิจการและมีกำไรมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง ประชาชนลดการใช้สอยเพื่อการบริโภคตาม ส่งผลให้ธุรกิจแข่งขันกันมากขึ้น เพื่อขายสินค้าและนำไปสู่สงครามราคาในระยะที่ธุรกิจอิมิตัวระยะระดับอัตราดอกเบี้ยเป็นตัวกำหนดยอดขายสินค้าของบริษัท เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประชาชนกู้เงินเพิ่มหรือลดการกู้เงินลงมาใช้ในการซื้อสินค้าประเภทรถยนต์บ้านที่อยู่อาศัย เครื่องใช้ หรือทรัพย์สินถาวรอื่น ๆ อีกน้อยเพียงใด อัตราดอกเบี้ยเพิ่มจะจึงเป็นอุปสรรค และอัตราดอกเบี้ยลดจึงเป็นโอกาสสำหรับอุตสาหกรรมที่ขายสินค้าดังกล่าว อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมีผลโดยตรงต่อการแข่งขันของบริษัทที่ขายสินค้าในตลาดโลก หากอัตราแลกเปลี่ยนบาทของไทยต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเงินตราต่างประเทศอื่นๆ สินค้าที่ผลิตจากประเทศไทยราคาถูกกว่าถูกกว่าสินค้าที่ผลิตจากต่างประเทศอื่นๆ แต่ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนบาทของไทยสูงเมื่อเปรียบเทียบกับเงินตราต่างประเทศอื่นๆ ผลจะเกิดในทางตรงกันข้าม ส่วนอัตราเงินเฟ้อจะส่งผลกระทบต่อความขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ลดอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นและอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศไม่แน่นอน อัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นกระทบต่อการลงทุนและที่สำคัญก็คือ ทำให้ยากในการคาดคะเนสถานการณ์ในอนาคตว่าการลงทุนจะให้ผลตอบแทนคุ้มค่าหรือไม่ สุดท้ายอาจนำไปสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำได้

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ในภาวะที่เศรษฐกิจดีมีการซื้อขายคล่องตัว แต่ในภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำคนไม่มีงานทำ สินค้าขายไม่ได้ มีปัญหาอาชญากรรม เมื่อปัจจัยทางเศรษฐกิจมีผลทางบวกหรือทางลบกับองค์กร องค์กรก็ต้องปรับตัวให้อยู่รอดให้ได้กับสภาพแวดล้อมนั้นๆ เช่น เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำองค์กรก็ไม่ลงทุนเพิ่ม ตัดงบประมาณ และต้องเป็นผู้นำของสินค้านั้นๆ ให้ได้เพื่อจะได้ขายสินค้าได้นั่นเอง

3.2.4 สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี

การเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีกระทบต่อสังคมมากมายในด้านธุรกิจสามารถทำให้สินค้าบางประเภทกลายเป็นสินค้าล้าสมัยทันที ขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ สินค้าใหม่บริการใหม่ กระบวนการผลิตใหม่ และวัตถุดิบใหม่ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีจึงเป็น สิ่งสร้างสรรค์และสิ่งทำลาย เป็นสิ่งสร้างสรรค์สำหรับองค์การธุรกิจที่รู้และนำไปใช้ และเป็นสิ่งทำลายสำหรับองค์การธุรกิจที่ไม่สนใจการค้นพบเทคโนโลยีใหม่ๆ บริษัทที่นำเอาเทคโนโลยีใหม่มาใช้ก่อนคนอื่นจะได้ส่วนแบ่งตลาดสูงและมีกำไรสูง การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ เป็นสิ่งที่ผู้บริหารองค์การต้องระมัดระวังว่าควรนำเทคโนโลยีใดมาใช้แทนเทคโนโลยีเก่า การมีเทคโนโลยีสูงอาจทำการเข้าสู่ธุรกิจง่ายและขณะเดียวกันหากใช้เทคโนโลยีที่สูงกว่าก็อาจป้องกันคู่แข่งเข้ามาแย่งตลาดก็ได้

ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อมิให้การดำเนินงานมีความเสี่ยง และทำให้ธุรกิจสามารถวิเคราะห์หาโอกาสหรืออุปสรรคต่างๆ ที่ธุรกิจต้องเผชิญ ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีและสำคัญต่อการเจริญเติบโตและความอยู่รอดขององค์การอย่างยั่งยืนในระยะยาว (เชมมารี รัชชชูชีพ, 2552: 89)

3.3 ประโยชน์ของการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์การ (ไพโรจน์ ปิยะวงศ์วัฒนา, 2555: 62)

3.3.1 ช่วยให้ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงการดำเนินกลยุทธ์หลักขององค์การในปัจจุบันว่าสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมหรือไม่

3.3.2 ผู้บริหารได้ทราบถึงความเข้มข้นทางการแข่งขันในอุตสาหกรรมว่ารุนแรงเพียงใด

3.3.3 จะได้ทราบถึงทิศทางและแนวโน้มในอนาคตเพื่อประโยชน์ในการคาดการณ์และวางแผนด้านกลยุทธ์ได้ถูกต้องอย่างมีหลักเกณฑ์

3.3.4 ประโยชน์ในการปรับกลยุทธ์การดำเนินงานขององค์การโดยการปรับหรือเปลี่ยนจุดด้อยให้เป็นจุดเด่นได้ทันกาล

3.3.5 เพื่อองค์การจะได้ทราบถึงโอกาสหรืออุปสรรคที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อองค์การทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3.3.6 เพื่อให้้องค์การสามารถใช้สมรรถนะหลักขององค์การเพื่อฉกฉวยโอกาสหรือตักหน้าโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ทำให้ได้ข้อสรุปว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีผลต่อความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลาง

และขนาดย่อม ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเมือง คือ สถานการณ์ทางการเมือง เสถียรภาพของรัฐบาล นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุน และนโยบายด้านการลงทุน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ คือ อัตราดอกเบี้ย ราคาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ อัตราค่าจ้างพนักงาน ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคและพลังงาน ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม คือ การปรับตัวของลูกค้าตามกระแสค่านิยมสังคม การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมสมัยใหม่ และปัจจัยด้านเทคโนโลยี คือ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิตและบริการ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงได้นำตัวแปร ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมาศึกษาเป็นตัวแปรต้นในกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล

บาลานซ์ สกอร์การ์ด (Balance Scorecard) หรือเรียกย่อๆ ว่า BSC คือ แนวคิดด้านการจัดการที่องค์การธุรกิจในประเทศไทยตลอดจนองค์การทางราชการของไทยได้นำมาประยุกต์ในการประเมินผลงานและกำลังแพร่หลายขึ้นในวงกว้าง พสุ เดชะรินทร์ ให้ความหมายว่า บาลานซ์ สกอร์การ์ด เป็นแนวคิดด้านการจัดการที่ช่วยในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติโดยอาศัยการวัดหรือการประเมินอันจะทำให้้องค์การเกิดความสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวและมุ่งเน้นในสิ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์การ บาลานซ์ สกอร์การ์ด เป็นผลงานของศาสตราจารย์ร็อบเบิร์ต แคปแลน (Robert Kaplan) อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และ ดร.เดวิด นอร์ตัน (Dr. David Norton) ที่ปรึกษาด้านการจัดการ โดยนำเสนอแนวคิดดังกล่าวใน Harvard Business Review เมื่อปีค.ศ. 1992 เป็นครั้งแรกและได้รับความนิยมแพร่หลายในปีต่อมา ซึ่งในระยะแรกบาลานซ์ สกอร์การ์ดเป็นแนวคิดในเรื่องการประเมินผลขององค์การ โดยนำเสนอว่า การประเมินผลขององค์การควรประกอบด้วย 4 มุมมอง แทนที่จะมีมุมมองด้านการเงินเพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงควรจะเรียกว่าการประเมินผลแบบสมดุล (สมคิด บางโม, 2552: 287)

Kaplan and Norton (1996, อ้างถึงใน ตุลา มหาพสุธานนท์, 2554) ให้ความหมายของตัวชี้วัดความสำเร็จแบบสมดุล คือ กรอบสมบูรณแบบที่ใช้ในการแปลงวิสัยทัศน์และแผนกลยุทธ์ขององค์การลงเป็นขั้นตอนการทำงานอย่างต่อเนื่อง หลังจากนั้นจึงแปลงเป็นพันธกิจและกลยุทธ์ เป็นวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย เพื่อทำการวัดใน 4 มุมมองด้วยกัน ได้แก่ มุมมองด้านการเงิน มุมมองด้านลูกค้า มุมมองด้านการปฏิบัติการภายในองค์การ และมุมมองด้านการเรียนรู้และเติบโต ซึ่งจะถูกระบุในรูปของตัวชี้วัด เพื่อบ่งบอกให้บุคลากรภายในองค์การได้รับรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่จะผลักดันไปสู่ความสำเร็จในปัจจุบันและอนาคต โดยผู้บริหารระดับสูงคาดหวังว่าวิธีการระบุผลลัพธ์และ

องค์ประกอบที่จะไปสู่ผลลัพธ์ที่องค์การต้องการนี้จะช่วยรวมพลังความสามารถ และความรู้เฉพาะด้านทั้งหมดของบุคลากร มุ่งไปสู่การบรรลุเป้าหมายระยะยาวขององค์การได้

4.1 แนวคิดพื้นฐานของบาลานซ์ สกอร์การ์ด

แต่เดิมผู้บริหารองค์การมักประเมินผลองค์การโดยมุ่งเน้นไปที่การเงินเพียงอย่างเดียวแนวคิดของบาลานซ์ สกอร์การ์ดหรือ BSC กำหนดให้พิจารณาทั้งหมด 4 มุมมองได้แก่ (นิรมิต เทียมทัน, 2555: 123)

4.1.1 มุมมองทางการเงิน (Financial Perspective) จะมีวัตถุประสงค์ทางการเงินอย่างไรที่จะทำให้องค์การเติบโตและมีความสามารถในการผลิต

4.1.1.1 ปัจจัยหลักอะไรที่จะทำให้องค์การเติบโต วัตถุประสงค์ทางการเงินจะต้องถูกกำหนดให้เจาะจงและชัดเจน

4.1.1.2 คำถามต่อมา ใครคือลูกค้าเป้าหมายที่มีส่วนทำให้องค์การเติบโตและมีกำไร (ตรงนี้ให้คิดว่าเป็นส่วนผสมระหว่างสินค้าและบริการที่มีความสัมพันธ์กับลูกค้า)

4.1.1.3 เมื่อทราบว่าจะทำอะไรคือวัตถุประสงค์แล้ว ลำดับถัดไปต้องคิดต่อว่าจะมีมาตรการแนวทำอะอะไรและอย่างไรที่จะบรรลุวัตถุประสงค์

4.1.1.4 และที่สำคัญจะรู้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ต้องมีการกำหนดค่าเป้าหมาย

ผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายทางการเงินคือ การเติบโต (growth) ความสามารถในการทำกำไร (profitability) ขององค์การ และมูลค่าหุ้นที่เพิ่มขึ้น ทั้ง 3 ประการเป็นความปรารถนาที่องค์การอยากบรรลุผลสำเร็จทั้งในปัจจุบันและในระยะยาว ส่วนการวัดความสำเร็จทางการเงินในขั้นก่อนผลลัพธ์ทางการเงิน เช่น อัตราผลตอบแทนต่อการสร้างงานเทียบปีต่อปี (return on capital employed ; ROCE) หรือผลตอบแทนจากการลงทุน (return on investment; ROI) หรือต้นทุนโดยเฉลี่ยต่อหน่วยกิจกรรมการผลิต เป็นต้น

4.1.2 มุมมองด้านลูกค้า (Customer Perspective) จะต้องพิจารณาถึงความแตกต่างในเชิงคุณภาพโดยต้องคิดหาวิธีที่จะดึงดูดใจลูกค้าการรักษาฐานลูกค้าเดิมและกิจกรรมอะไรที่จะสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าให้ใกล้ชิด ยิ่งขึ้นโดยต้องหาวิธีเปลี่ยนฐานะจากลูกค้าให้เป็นคู่ค้าให้ได้ความจริงวัตถุประสงค์ทางการเงินและลูกค้าคือผลลัพธ์ของการบริหารจัดการขององค์การแต่โดยทั่วไปไม่นิยมอธิบายถึงความชัดเจนในเหตุผลว่าจะบรรลุได้อย่างไรแต่จะเปลี่ยนไปอธิบายทางอ้อมในรูปแบบของการเงิน

4.1.3 มุมมองด้านกระบวนการภายใน (Internal Business Process) พิจารณาในรูปแบบ รูปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ การพัฒนาเครื่องหมายการค้าและการตลาด การขาย การบริการ กระบวนการปฏิบัติหรือการบริหารภายใน การขนส่ง และการจัดจำหน่าย สิ่งเหล่านี้จะต้องวิเคราะห์

สังเคราะห์ ให้เกิดกิจกรรมเพื่อสร้างมูลค่า คุณค่า และความหลากหลายให้เหมาะสมกับประเภทและกำลังซื้อของลูกค้า

4.1.4 มุมมองด้านการเรียนรู้และการเติบโต (Learning and Growth Perspective) การวางระบบบริหารจัดการแบบมียุทธศาสตร์ จะต้องกำหนดกลยุทธ์ให้ครบด้านทั้งสี่ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน ด้านการเรียนรู้และการเติบโต ล้วนแล้วแต่อาศัยความรู้ความสามารถของผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นพนักงาน ผู้บริหารขององค์กรและลูกค้า ดังนั้นการเรียนรู้และการเติบโตจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้องค์กรประกอบทั้งสามด้าน ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว องค์กรประกอบด้านนี้เราไม่อาจวัดได้เป็นเชิงปริมาณ เพราะเป็นเรื่องของสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ (intangible) แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมขององค์กรและลูกค้าที่จะทำให้การดำเนินงานมีมาตรฐานสูงขึ้น ปกติแล้วเราจะพิจารณาการเรียนรู้และการเติบโตในสามประเด็นหลักที่มีส่วนสนับสนุนการบริหารจัดการแบบมียุทธศาสตร์ ดังนี้

4.1.4.1 ความสามารถของพนักงาน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ สำหรับประสบการณ์ไม่มีความจำเป็น เพราะเป็นเรื่องของอดีตซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะตัวบุคคล

4.1.4.2 เทคโนโลยี เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ฐานข้อมูล เครื่องไม้เครื่องมือ ระบบเครือข่ายการสื่อสาร การเข้าถึงข้อมูล เป็นต้น

4.1.4.3 บรรยากาศในการทำงาน ได้แก่ ระบบจูงใจ การใช้อำนาจในการปฏิบัติงาน และความเท่าเทียมในการปฏิบัติงาน พิจารณาในแง่ของโอกาสในการทำงาน

4.2 องค์กรประกอบย่อยของแต่ละมุมมอง

ในแต่ละมุมมองควรพิจารณาองค์ประกอบย่อย 4 องค์ประกอบ คือ วัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด เป้าหมาย และแผนงานดังนี้

4.2.1 วัตถุประสงค์ (Objective) ที่สำคัญขององค์กร

4.2.1.1 วัตถุประสงค์ด้านการเงิน ได้แก่ รายได้เพิ่มขึ้น การลดต้นทุน การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต เป็นต้น

4.2.1.2 วัตถุประสงค์ด้านลูกค้า ได้แก่ รักษาลูกค้าเดิม เพิ่มลูกค้าใหม่ การบริการที่รวดเร็ว ส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้น เป็นต้น

4.2.1.3 วัตถุประสงค์ด้านกระบวนการภายใน ได้แก่ กระบวนการการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ของเสียลดลง การดำเนินงานรวดเร็ว เป็นต้น

4.2.1.4 วัตถุประสงค์ด้านการเรียนรู้และการพัฒนา ได้แก่ การพัฒนาทักษะของพนักงาน การรักษาพนักงานที่มีคุณภาพ การมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ดี เป็นต้น

4.2.2 ตัวชี้วัด (Key Performance Indicator หรือ KPI)

ตัวชี้วัดในแต่ละด้านจะเป็นเครื่องบอกว่างค์การบรรลุวัตถุประสงค์เพียงใด

4.2.2.1 ตัวชี้วัดด้านการเงิน คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา
เป็นต้น

4.2.2.2 ตัวชี้วัดด้านลูกค้า คือ จำนวนลูกค้าที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง เป็นต้น

4.2.2.3 ตัวชี้วัดด้านกระบวนการภายใน คือ ปริมาณของเสียที่เกิดขึ้นจากการผลิต เป็นต้น

ตัวชี้วัดด้านการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะของพนักงาน คือ จำนวนชั่วโมงในการอบรมต่อคนต่อปี หรือความสามารถของพนักงานที่เพิ่มขึ้น เป็นต้น

4.2.3 เป้าหมาย (Target)

กำหนดเป้าหมายในแต่ละมุมมองเป็นตัวเลข เพื่อง่ายต่อการประเมินว่าบรรลุเป้าหมายเพียงใด เช่น

4.2.3.1 เป้าหมายด้านการเงิน คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 15 ต่อปี

4.2.3.2 เป้าหมายด้านลูกค้า คือ ลูกค้าใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

4.2.3.3 เป้าหมายด้านกระบวนการภายใน คือ ปริมาณของเสียจากการผลิตต้องไม่เกินร้อยละ 3 ต่อปี

4.2.3.4 เป้าหมายด้านการเรียนรู้และการพัฒนา คือ จำนวนชั่วโมงการฝึกอบรมของพนักงาน 5 วันต่อคนต่อปี

4.2.4 แผนงาน โครงการ หรือกิจกรรม (Initiative) ที่องค์การจัดทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป็นแผนงาน โครงการ หรือกิจกรรมหลักซึ่งยังไม่ต้องมีรายละเอียด เป็นเพียงความคิดที่จะนำองค์การไปสู่จุดหมาย

4.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการบาลานซ์สกอร์การ์ด ไปใช้ (กฤษฎี มหาวีรุษ, 2546: 4)

4.3.1 ช่วยให้ผลการดำเนินงานขององค์การดีขึ้น

4.3.2 ทำให้ทั้งองค์การมุ่งมั่นและให้ความสำคัญต่อกลยุทธ์ขององค์การโดยต้องให้เจ้าหน้าที่ทั่วทั้งองค์การให้ความสำคัญกับกลยุทธ์ขององค์การมากขึ้น และเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ

4.3.3 ช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและวัฒนธรรมขององค์การโดยอาศัยการกำหนดตัวชี้วัดและเป้าหมายเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่

4.3.4 ทำให้พนักงานเกิดการรับรู้และเข้าใจว่างานแต่ละอย่างมีที่มาที่ไป อีกทั้งผลของงานตนเอง จะส่งผลต่อผลการดำเนินงานของผู้อื่นและขององค์กรอย่างไร

จากการทบทวนแนวคิดซึ่งใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานของภาคธุรกิจ ผู้วิจัยได้นำตัวแปรการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลมาใช้ในการวัดความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในองค์กรประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านการเงินหมายถึง ผลการดำเนินงานของ

กิจการ ซึ่งพิจารณาจากการเพิ่มขึ้นของผลกำไร การเพิ่มขึ้นของรายได้ การลดต้นทุน ด้านลูกค้า หมายถึง การพิจารณาด้านความพึงพอใจของลูกค้า ส่วนแบ่งตลาด การรักษาฐานลูกค้า การเพิ่มลูกค้าใหม่ ด้านกระบวนการภายในหมายถึง การที่องค์กรสามารถนำเสนอคุณค่าที่ลูกค้าต้องการโดยพิจารณาด้านผลผลิตภาพ ทักษะของพนักงาน คุณภาพ วงจรเวลา การปฏิบัติงาน และด้านการเรียนรู้ และการเติบโตขององค์กรหมายถึง การที่ผู้บริหารให้ความสำคัญกับบุคลากรในองค์กร โดยพิจารณาในด้านความพึงพอใจและทัศนคติของพนักงาน ทักษะของพนักงาน อัตราการเข้าออกของพนักงาน

5. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5.1 ประวัติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5.1.1 สภาพภูมิศาสตร์

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นจังหวัดในภาคกลางตามการแบ่งการปกครองของประเทศไทยในขณะที่การแบ่งทางภูมิศาสตร์จัดเป็นจังหวัดในภาคตะวันตกและการแบ่งทางอุตุนิยมวิทยาจัดเป็นจังหวัดภาคใต้ตอนบน

มีเนื้อที่ประมาณ 6,367.620 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 3,979,762.5 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้ ทิศเหนือ ติดต่อกับ อำเภอลำปาง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ทิศใต้ ติดต่อกับ อำเภอบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดชุมพร ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ทะเลอ่าวไทย ความยาวชายฝั่งทะเลประมาณ 224.8 กิโลเมตร ทิศตะวันตก ติดต่อกับ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาโดยมีเทือกเขาตะนาวศรีเป็นพรมแดนยาวประมาณ 283 กิโลเมตร

5.1.2 ข้อมูลการปกครอง / ประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 8 อำเภอ 48 ตำบล 435 หมู่บ้าน ประชากร ณ สิ้นเดือนกันยายน 2558 มีจำนวน ประชากรรวม 524,412 คน แยกเป็นเพศชาย 260,665 คน คิดเป็น 49.71 % เพศหญิง 263,747 คน คิดเป็น 50.29 % อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด คืออำเภอหัวหิน 105,666 คน รองลงมา คือ อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ 89,308 คน อำเภอปราณบุรี 77,103 คนอำเภอบางสะพาน 74,171 คน

5.1.3 ข้อมูลเศรษฐกิจ

การลงทุนภาคเอกชนในรอบ 9 เดือนของปี 2558 (เดือนมกราคม-กันยายน 2558) ขยายตัว ร้อยละ 6.92 ชะลอตัวเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากผู้ประกอบการยังรอความชัดเจนของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจทำให้ชะลอการลงทุน โดยพิจารณาจากสินเชื่อเพื่อลงทุนในจังหวัดขยายตัวเพียงร้อยละ 7.18 ชะลอตัวเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 12.97 ประกอบกับการลงทุนด้านก่อสร้างมีทิศทางชะลอตัว ตามปริมาณพื้นที่ได้รับ

อนุญาตก่อสร้างปรับตัวลด และปริมาณรถยนต์เพื่อการพาณิชย์ (รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล) ที่ยังคงหดตัว

5.1.4 การคมนาคม

การคมนาคมทางบก

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เชื่อมระหว่างภาคกลางกับภาคใต้ โดยมีถนนเพชรเกษมเป็นเส้นทางการคมนาคมสายหลัก ทำให้การติดต่อระหว่างจังหวัดกับจังหวัด หรือกับอำเภอ เป็นไปด้วยความสะดวก และเป็นทางผ่านของรถไฟและรถโดยสารหลายเส้นทางเข้าสู่ภาคใต้

รถยนต์ เส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) เป็นเส้นทางสายหลักที่จะเดินทางสู่ภาคใต้ ซึ่งจะต้องผ่านจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีรถโดยสารประจำทางธรรมดา และรถโดยสารประจำทางปรับอากาศให้บริการกรุงเทพฯ-ประจวบคีรีขันธ์ ระยะทางประมาณ 323 กิโลเมตร

รถไฟ จากสถานีรถไฟหัวลำโพง-ประจวบฯ โดยขบวนรถเร็ว รถธรรมดา รถด่วน รถด่วนพิเศษ รถดีเซลราง และสปรีนเตอร์ ระยะทางประมาณ 318 กิโลเมตร

การคมนาคมทางอากาศ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีสนามบิน 2 แห่ง

1. สนามบินกองบิน 5 กองพลบินที่ 4 เป็นสนามบินของกองทัพอากาศ ตั้งอยู่ชายทะเลบริเวณเขาล้อมหมวก และอ่าวมะนาว อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์

2 ทำอากาศยานหัวหิน (สนามบินบ่อฝ้ายเดิม) ตั้งอยู่ในเขต ตำบลบ่อฝ้าย อำเภอหัวหิน มีอาคารผู้โดยสารขนาด 7,200 ตารางเมตร และพื้นที่ลานจอดเครื่องบินขนาด 31,000 ตารางเมตร สามารถรองรับผู้โดยสารได้ 240 คน/ชั่วโมง นอกจากนี้ทำอากาศยานยังเป็นศูนย์ฝึกการบิน สถาบันการบินพลเรือน และศูนย์ฝึกหลวงหัวหิน ซึ่งดูแลพื้นที่ภาคใต้ตอนบน ปัจจุบันมีสายการบินที่ให้บริการ คือ สายการบินกานต์แอร์ (Kan air) ขนาดเครื่องบิน Jet ส่วนตัวจำนวน 6 ที่นั่ง เส้นทางภายในประเทศ จากหัวหิน-เชียงใหม่ ให้บริการ 2 เที่ยวบิน/สัปดาห์ (วันศุกร์ และวันอาทิตย์) เวลา 11.00-12.30 น. เริ่มให้บริการตั้งแต่ 15 สิงหาคม 2557

การคมนาคมทางน้ำ

ท่าเรือจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีท่าเรือที่สำคัญ 1 ท่า คือ ท่าเรือประจวบ อยู่บริเวณอ่าวเทียน ตำบลแม่รำพึง อำเภอบางสะพาน เป็นของบริษัท ท่าเรือประจวบ จำกัด ได้รับอนุญาตจากกระทรวงคมนาคมให้ประกอบกิจการท่าเรือพาณิชย์ โดยให้บริการบรรทุกขนถ่ายเป็นสินค้าที่เกี่ยวกับเหล็กของเรือสทวิริยา และสินค้าอื่น ๆ เช่น แร่ ปูนซีเมนต์ สินค้าบรรจุคอนเทนเนอร์ ยางพารา เคมีภัณฑ์ และผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ส่วนของท่าเรือประกอบด้วยท่าเทียบเรือ 4 ท่า ความยาวทั้งสิ้น 695 เมตร ซึ่งสามารถให้บริการแก่เรือได้คราวละ 4 ลำ โดยมีความลึกสูงสุด 14 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง สามารถ

รองรับเรือที่มีขนาดสูงสุด 80,000 เดทเวทตัน (DWT) เส้นทางเดินเรือที่สำคัญ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น ฮองกง ไต้หวัน เวียดนาม อเมริกา สิงคโปร์ และมาเลเซีย

5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ในปี 2557 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีจำนวนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 21,863 ราย (สำนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2558) และมีจำนวนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 4,818 ราย โดยแบ่งจำนวนแต่ละอำเภอ ออกเป็นดังตารางที่ 3 (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2558)

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 โดยแบ่งเป็นแต่ละอำเภอ

อำเภอ	จำนวนธุรกิจที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558
หัวหิน	3,223
ปราณบุรี	479
สามร้อยยอด	215
กุยบุรี	80
เมืองประจวบคีรีขันธ์	313
ทับสะแก	181
บางสะพาน	271
บางสะพานน้อย	56
รวม	4,818

6.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ด้านปัจจัยองค์การ

วรรณพานามสีฐาน (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น” ที่มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาระดับปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2) เพื่อศึกษาระดับการประกันคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นและ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในคณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่นจำนวน 151 คนแบ่งเป็นสายผู้สอนจำนวน 66 คนและสายสนับสนุนจำนวน 85 คนได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยการเปิดตารางของเคร็กซีและมอร์แกน (Kregcie and Morgan, 1973) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การกับการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและสร้างสมการถดถอยเพื่อพยากรณ์ตัวแปรตามโดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอนผลการศึกษาพบว่าระดับปัจจัยองค์การคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นปัจจัยองค์การของคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” โดยปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านภาระงานรองลงมาคือด้านคนและด้านเทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดระดับการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” แต่ละรายองค์ประกอบมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” ทุกองค์ประกอบโดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือการเงินและงบประมาณรองลงมาคือการบริหารจัดการปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพการศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นมี 2 ปัจจัยคือปัจจัยด้านเทคโนโลยี (X4) และปัจจัยด้านคน (X1) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.910 โดยปัจจัยทั้ง 2 สามารถร่วมกันทำนายการประกันคุณภาพการศึกษาได้ร้อยละ 82.9 และสามารถเขียนเป็นสมการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $Y = 0.929 + 0.472X4 + 0.324X1$ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $Zr = 0.634Z(X4) + 0.345Z(X1)$

พัชรินทร์ โต้ะบุรินทร์ (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบ 1) ปัจจัยองค์การ ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากร 2) การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศิลปากร 3) ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากรตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้ให้ข้อมูลคือ กลุ่มคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 12 คน และ คณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาระดับคณะวิชา โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสายวิชา คือ สายศิลปะและการออกแบบ จำนวน 29 คน สายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จำนวน 32 คน และสายวิทยาศาสตร์ จำนวน 51 คน รวมทั้งสิ้น 124 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ เกี่ยวกับ ปัจจัยองค์การตามแนวคิดของ สเตียร์ (Richard M. Steers) สำหรับการประกันคุณภาพการศึกษาใช้ขอบข่ายเกณฑ์มาตรฐานสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (stepwise multiple regression analysis) ผลการศึกษาพบว่า 1) ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า อยู่ในระดับมากสามด้านตามลำดับ ดังนี้ คือลักษณะขององค์การ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติและลักษณะของสภาพแวดล้อม และอยู่ในระดับปานกลางหนึ่งด้านคือลักษณะของบุคลากร 2) การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มพบว่า อยู่ในระดับมากสองกลุ่มคือ การประเมินคุณภาพ และการควบคุมคุณภาพ และอยู่ในระดับปานกลางหนึ่งกลุ่มคือ การตรวจสอบคุณภาพ 3) ปัจจัยองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อมภายในองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ ด้านเทคโนโลยี และด้านความใส่ใจผูกพันต่อองค์การ ส่งผลต่อ การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ที่มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจัยองค์การในด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยีในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งโดยภาพรวมและเมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน 2) เพื่อศึกษาความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งโดยภาพรวมและเมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การในด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยีกับประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งตัวโดยภาพรวมและเมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน 4) เพื่อศึกษาปัจจัยการในด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานทางโดยภาพรวมและเมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน 5) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยองค์การในด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยี กับประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามขนาดโรงเรียนคือ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ทั้งทางตรงและทางอ้อม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 390 โรงเรียนโดยการสุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วน โดยมีการดำเนินการวิจัยเป็นสองระยะ คือระยะแรกเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ระยะที่สอง เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในระยะแรก คือแบบสัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่สอง คือแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยระยะแรกใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ระยะที่สองวิเคราะห์โดย

คอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าสถิติบรรยายและสถิติอ้างอิงและโปรแกรม LISREL version 8.30 ในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเส้น ผลการศึกษาพบว่า 1) สภาพปัจจัยองค์การในด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยีในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ และภาพรวม มีสภาพปัจจัยองค์การอยู่ในระดับมากและเมื่อศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนทั้งสามขนาดพบว่าปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยีมีความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ 2) ความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งโรงเรียนขนาด กลาง ใหญ่ และภาพรวมมีระดับความมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมากและเมื่อศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนทั้งสามขนาดพบว่าความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรไปใช้ด้านคุณภาพของการปฏิบัติงานและด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การกับความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และภาพรวม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติทุกด้าน 4) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโรงเรียนขนาดเล็ก พบว่าปัจจัยใดปัจจัยองค์การทั้งสี่ด้าน คือ ด้านโครงสร้าง ภาระงาน คน และเทคโนโลยี ต่างร่วมกันพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้ร้อยละ 54.40 โดยปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ปัจจัยด้านคน ปัจจัยด้านเทคโนโลยี และปัจจัยด้านโครงสร้าง โรงเรียนขนาดกลางพบว่าปัจจัยองค์การทั้งสี่ด้านต่างร่วมกันพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ ได้ร้อยละ 65.30 โดยปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ภาระงาน ปัจจัยด้านคนและปัจจัยด้านเทคโนโลยี โรงเรียนขนาดใหญ่พบว่าปัจจัยองค์การทั้งสี่ด้าน ต่างร่วมกันพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้ ร้อยละ 37.50 โดยปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ภาระงานและปัจจัยด้านเทคโนโลยี โรงเรียนในภาพรวมพบว่าปัจจัยองค์การทั้งสี่ด้าน ต่างร่วมกันพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ ได้ร้อยละ 53.10 โดยปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ภาระงาน ปัจจัยด้านคน และปัจจัยด้านเทคโนโลยี 5) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรไปใช้ในตัวแบบโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ และภาพรวมพบว่าตัวแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างปัจจัยองค์การกับความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในโรงเรียนทุกขนาดมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยปัจจัยองค์การที่มีค่าอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมสูงสุดต่อการนำหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนทุกขนาด ได้แก่ ปัจจัยด้านคน และมีปัจจัยองค์การด้านโครงสร้างเพียงปัจจัยเดียวที่ไม่ส่งผลทางตรงแต่จะส่งผลงานปัจจัยอื่นๆ

ด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ

พิมล เอี่ยมผา (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาโครงสร้างองค์กรเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงานของบริษัท NG จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างควมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสำหรับการบริหารงานของบริษัท NG จำกัด 2) เพื่อให้การบริหารงานมีความชัดเจน ไม่มีความซับซ้อน ทั้งบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบ 3) เพื่อพัฒนาโครงสร้างองค์กรให้เหมาะสมกับการบริหารงานที่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง จากการศึกษาพบว่า กลยุทธ์ที่เหมาะสมคือ กลยุทธ์ระบบบริหารแบบมืออาชีพ เพราะเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาและการเติบโตของธุรกิจ โดยนำระบบบริหารแบบมืออาชีพมาใช้ ซึ่งงานวิจัย งานวิชาต่างๆ ได้มีการเก็บข้อมูลทั้งต่างประเทศและในประเทศพบว่า การทำธุรกิจแบบครอบครัวนั้น จะต้องมีคนภายนอกเข้ามาร่วมบริหารด้วย จึงจะได้ผลลัพธ์ที่ดี ประสบความสำเร็จ แต่ถ้าให้มีผลลัพธ์ที่เพิ่มมากขึ้นผู้ศึกษาแนะนำว่าควรจะนำกลยุทธ์ที่ 1 และ 2 มาใช้ร่วมกัน ซึ่งมีข้อได้เปรียบคือ ทายาทที่จะขึ้นมาดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงนั้นสามารถเรียนรู้จากคนภายนอกที่เป็นมืออาชีพ และมีการแยกผลิตภัณฑ์ได้ชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากบริษัทมีผลิตภัณฑ์หลายชนิด การศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะ คือ ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการสำรวจทัศนคติและความพึงพอใจของพนักงานในการเปลี่ยนโครงสร้างว่ามีความคิดเห็นและการนำกลยุทธ์ไปใช้ในทางปฏิบัติควรมีการพิจารณาในรายละเอียดต่างๆ ให้รอบคอบ ก่อนจะถือปฏิบัติจริง เพื่อให้กลยุทธ์นั้นเกิดประโยชน์ต่อการดำเนินงานขององค์กรอย่างสูงสุด

ชัยพจน์ ช่างแต่ง (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลต่อปัจจัยภายในองค์กรของผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์โดยจำแนกปัจจัยต่างๆตามขนาดขององค์กรและระยะเวลาที่เปิดกิจการงานวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวแทนของผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์เชิงสถิติและหาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องปัจจัยภายในขององค์กรผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบกับผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ได้แก่เสถียรภาพทางการเมืองนโยบายการเงินรัฐบาลนโยบายสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของรัฐบาลปัจจัยด้านกฎหมายปัจจัยด้านเศรษฐกิจและภาวะเศรษฐกิจปัจจัยด้านการใช้เทคโนโลยีและรูปแบบของความต้องการที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคผลกระทบจากปัจจัยทุกด้านดังกล่าวจะมีความแตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดจำแนกตามขนาดขององค์กรและระยะเวลาที่เปิดกิจการ

ด้านการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล

อุบลรัตน์แจ้งเจริญ (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์ที่ส่งผลต่อมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในธุรกิจอุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสำเร็จของปัจจัยความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์ 2) ศึกษาระดับความคิดเห็นต่อมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่ได้จากกระบวนการโลจิสติกส์ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์กับมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานที่ปฏิบัติงานในบริษัทผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง จำนวน 136 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามและการสัมภาษณ์สถิติที่ใช้ในการวิจัย ใช้การแจกแจงความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับปัจจัยความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์รองลงมา คือ ด้านการตอบสนองที่รวดเร็วด้านการเป็นผู้นำด้านต้นทุนและด้านการสร้างความแตกต่าง 2) ระดับมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่วัดจากการวัดสมรรถนะขององค์กรจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมากด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือด้านมุมมองด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์กร รองลงมาคือด้านมุมมองด้านลูกค้าด้านมุมมองด้านการเงิน และด้านมุมมองด้านกระบวนการภายใน 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์และมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่วัดจากการวัดสมรรถนะขององค์กรจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล ข้อเสนอนี้แนะจากการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการเป็นผู้นำด้านต้นทุน ด้านการสร้างความแตกต่างด้านการตอบสนองที่รวดเร็ว และด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีผลต่อความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์ที่ส่งผลต่อมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในธุรกิจอุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่งทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้บริหารองค์กร ควรให้ความสำคัญกับปัจจัยเหล่านี้ โดยเฉพาะปัจจัยด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่าความสัมพันธ์สูงที่สุดทั้ง 4 ด้าน เพื่อให้ผลการดำเนินงานขององค์กรมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในธุรกิจ

ด้านความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

Chowdhury, Alam and Arif (2013) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยสู่ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: กรณีศึกษาประเทศบังคลาเทศ” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศบังคลาเทศ ทำการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตภาคใต้ ของประเทศบังคลาเทศ

จำนวน 8 ราย ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่าง โดยปัจจัยความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึงลักษณะทางด้านประชากรและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศบังคลาเทศผลการศึกษา พบว่าความสำเร็จของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระทั้งหมดในการศึกษา โดยโครงสร้างพื้นฐานสภาพแวดล้อมทางการเมืองการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เป็นปัจจัยสำคัญที่บวกรัดขวางความสำเร็จของผู้ประกอบการ และพบว่าประสบการณ์และการศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกในขณะที่อายุมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความสำเร็จ

Eriksson Johan (2012) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตเทศบาล กีนอสโจ” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ในเขตเทศบาลกินอสโจ เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 20 บริษัท ชั้นนำที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองกินอสโจโดยการสัมภาษณ์เจ้าของบริษัท หรือผู้บริหารท้องถิ่น ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายในการดำเนินงานของบริษัทและปัจจัยภายนอกบริษัทมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ในเขตเทศบาลกินอสโจ

เพ็ญจันทร์ ตันติวิมลขจร (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม:กรณีศึกษาเขตพื้นที่ภาษีเจริญกรุงเทพมหานคร” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ศึกษาความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) เปรียบเทียบความคิดเห็นของลักษณะข้อมูลทั่วไปขององค์กร ที่มีต่อปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของลักษณะข้อมูลทั่วไปขององค์กร ที่มีต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 5) ศึกษาปัญหาในการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประชากรที่ศึกษา คือกลุ่มของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่ภาษีเจริญจังหวัดกรุงเทพมหานคร ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 222 ราย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามโดยส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t และค่าสถิติ f ผลการศึกษาพบว่า 1) ปัจจัยความสำเร็จในด้านการจัดการองค์การของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก 2) ความสำเร็จในด้านภาพลักษณ์ขององค์กรที่ปรากฏต่อลูกค้าและสังคมภายนอกเป็นภาพลักษณ์ด้านบวกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก 3) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของลักษณะข้อมูลทั่วไปขององค์กรในด้านประเภทองค์การ ประเภทการดำเนินงาน จำนวนการจ้างแรงงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวร และสัดส่วนการจำหน่าย ที่มีต่อปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าไม่แตกต่างกัน 4) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของลักษณะข้อมูลทั่วไปขององค์กรในด้านประเภทองค์การ ประเภทการดำเนินงาน จำนวนการจ้างแรงงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวร และสัดส่วนการจำหน่าย ที่มีต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาด

กลางและขนาดย่อม พบว่าไม่แตกต่างกัน 5) ปัญหาของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบเป็นส่วนใหญ่คือด้านการเงินและการบัญชี และรองลงมาคือปัญหาด้านการตลาด การตลาด

สุรชัย ภัทรบรรเจิด (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs” โดยได้กล่าวว่า ผู้ที่ต้องการทำธุรกิจเป็นของตนเองจำเป็นต้องมีสัญชาตญาณของความเป็นผู้ประกอบการ และมีความขวนขวายในการหาช่องทางในการลงทุนทำธุรกิจอยู่เสมอ ดังนั้นผู้ที่จะเป็นผู้ประกอบการ จำเป็นจะต้องไม่สะทกสะท้านกับปัญหาอุปสรรคใดๆ ที่จะเกิดขึ้นมีแต่ความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำ ต้องทำให้ได้แม้จะเหน็ดเหนื่อยอย่างไรก็ต้องอดทน ทำงานหนักต่อไปและมีความผูกพันกับงานที่ทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น ต้องมีหลายประการประกอบกัน ผู้ที่จะเป็นผู้ประกอบการอาจจะไม่จำเป็นจะต้องมีให้ครบทุกข้อ ยกเว้นข้อที่จำเป็นบางข้อที่ควรจะมี ดังนั้นขอให้พิจารณาดูตนเองว่าขาดข้อใดบ้าง เห็นสมควรที่จะพัฒนาให้เกิดขึ้นกับตนเองก็จะเป็นประโยชน์ คุณลักษณะดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

- 1) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) 2) ต้องการมุ่งความสำเร็จ (Need for Achievement) 3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creativity Thinking) 4) รู้จักผูกพันต่อเป้าหมาย (Addict to Goals) 5) ความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น (Ability to motivate) 6) ยืนหยัดต่อสู้ทำงานหนัก (Hard Working) 7) เอาประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน (Learning from Experience) 8) มีความสามารถในการบริหารงานและมีความเป็นผู้นำที่ดี (Management and Leadership Capability) 9) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Be Self Confident) 10) มีวิสัยทัศน์กว้างไกล (Visionary) 11) มีความรับผิดชอบ (Responsibility) 12) มีความกระตือรือร้น และไม่หยุดนิ่ง (Enthusiastic) 13) ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม (Take New Knowledge) 14) กล้าตัดสินใจและมีความมุ่งมั่นพยายาม (Can Make Decision and Be Attempt) 15) อย่าตั้งความหวังไว้กับผู้อื่น (Independent) 16) มุ่งเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นหลัก (Focus on Current Situation) 17) สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม (Adaptable) 18) รู้จักประเมินตนเอง (Self Assessment) 19) ต้องมีความร่วมมือและแข่งขัน (Participation and Competition) 20) ประหยัดเพื่ออนาคต (Safe for Future) และ 21) มีความซื่อสัตย์ (Loyalty)

ประหยัด แซ่หลิม (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ในเขตธนบุรี” ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคลปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนบุคคลปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ประชากรในการศึกษาคั้งนี้ได้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ในเขตกรุงเทพมหานครที่ขึ้นทะเบียนอบรม ณ

ศูนย์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเขตธนบุรีในช่วงเดือน 2546 ถึงเดือนพฤษภาคม 2547 จำนวน 370 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษา พบว่า 1) ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคลปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ระดับการศึกษาสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและการหาความรู้เพิ่มเติมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ความเชื่อมั่นในตนเอง ความน่าเชื่อถือในตัวผู้ประกอบการ ประสบการณ์ความรู้ความเข้าใจในธุรกิจที่ทำ การมีทักษะในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และความเชื่อถือในเรื่องโชคอำนาจาสนามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมได้แก่ทิศทางการระบบเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันและอนาคต นโยบายทางด้านการค้าและการลงทุนของรัฐบาลความสำเร็จในการแสวงหาแหล่งเงินทุนเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจ ความจำเป็นในการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ความสัมพันธ์ในการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและวัฒนธรรมทางสังคมความจำเป็นในการใช้ระบบฟิงฟักกับบุคคลที่เกี่ยวข้องทางการเมืองในการดำเนินธุรกิจ ความสำคัญในด้านการจัดการกับผลกระทบเรื่องสิ่งแวดล้อม ความจำเป็นในการใช้แบบอย่างของบุคคลที่ประสบความสำเร็จจะเป็นแนวทางในการดำเนินธุรกิจ การวางแผนกลยุทธ์การแข่งขันในเชิงธุรกิจประเภทและขนาดของกิจการธุรกิจ SMEs ความสำเร็จในการบริหารความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจความจำเป็นในการแบ่งอำนาจการบริหารงานให้กับผู้ร่วมลงทุนในการดำเนินธุรกิจ ความสำคัญในการวางระบบงานทางการเงินและบัญชีในการดำเนินธุรกิจความสำคัญในการได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาและคนในครอบครัวและความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อผู้กับการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำไปใช้ในการสร้างแบบสอบถามอภิปรายผลการวิจัยและประกอบการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การกับความสำเร็จของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มประชากรเป้าหมาย แล้วนำข้อมูลมา วิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีรายละเอียดในการดำเนินการ วิจัยดังนี้

1. ระเบียบวิธีวิจัย
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
3. ขนาดตัวอย่าง
4. การสุ่มตัวอย่าง
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
7. การเก็บรวบรวมข้อมูล
8. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยองค์การและปัจจัย สภาพแวดล้อมองค์การ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อการวิเคราะห์และ แสดงผลการวิจัยเป็นจำนวนและร้อยละ ทำการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์ตามลำดับ

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนไว้กับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 4,818 ราย

3. ขนาดตัวอย่าง

ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ การสุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนไว้กับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการคำนวณตามวิธีของ Yamane (ประสพชัย พสุนนท์, 2555: 187) จากสูตร

$$n \geq \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ N แทน ขนาดของประชากร
e แทน ค่าคลาดเคลื่อน (0.05)
แทนค่าจะได้

$$n \geq \frac{4,818}{1 + 4,818(0.05)^2}$$

$$n \geq 370$$

จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตร Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้จากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นจำนวนทั้งสิ้น 370 คน

4. การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ได้จดทะเบียนไว้กับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 4,818 ราย โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจะแบ่งตามอำเภอ ซึ่งมีทั้งหมด 8 อำเภอ

ทำการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละอำเภอ โดยวิธีเทียบสัดส่วนประชากรแต่ละหน่วยกับขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546: 15)

$$n_i = \left(\frac{N_i}{N}\right)n$$

เมื่อ n_i แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละอำเภอ

N_i แทน ขนาดของประชากรในแต่ละอำเภอ

N แทน ขนาดของประชากรทั้งหมด

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ผลการคำนวณหาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 โดยแบ่งเป็นแต่ละอำเภอ

อำเภอ	จำนวนประชากรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแต่ละอำเภอ(คน)	จำนวนตัวอย่างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแต่ละอำเภอ(คน)
หัวหิน	3,223	247
ปราณบุรี	479	37
สามร้อยยอด	215	17
กุยบุรี	80	6
เมืองประจวบคีรีขันธ์	313	24
ทับสะแก	181	14
บางสะพาน	271	21
บางสะพานน้อย	56	4
รวม	4,818	370

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้คือ แบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามมีลักษณะแบบเลือกตอบ ได้แก่ คำถามเรื่อง เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน การมีวิสัยทัศน์ขององค์กร

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตัวแปรในการศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านคน ปัจจัยด้านภาระงาน ปัจจัยด้านโครงสร้าง และปัจจัยด้านเทคโนโลยี โดยผู้วิจัยพัฒนามาจากแนวคิดของ March Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547)

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตัวแปรในการศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัจจัยด้านเทคโนโลยี โดยผู้วิจัยใช้ตัวแบบ PEST Analysis ในการพิจารณา (เรวัฒน์ ชาตรีวิศิษฐ์ และคณะ, 2553)

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ตัวแปรในการศึกษา ได้แก่ ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายในและด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ โดยผู้วิจัยเลือกใช้การประเมินผลองค์การแบบสมดุล (Balance Scorecard) ของ Kaplan and Norton (1996, อ้างถึงใน อุบลรัตน์ แจ่มเจริญ, 2554)

แบบสอบถามในส่วนที่ 2 ส่วนที่ 3 และส่วนที่ 4 จะเป็นแบบเลือกตอบและเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามแนวของ Likert ซึ่งแต่ละข้อคำถามมีคำตอบให้เลือกตามลำดับความสำคัญ 5 ระดับ โดยกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินค่า ดังนี้

ระดับความสำคัญมากที่สุด	ให้คะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
ระดับความสำคัญมาก	ให้คะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ระดับความสำคัญปานกลาง	ให้คะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
ระดับความสำคัญน้อย	ให้คะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
ระดับความสำคัญน้อยที่สุด	ให้คะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

6. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แนวคิด ทฤษฎี และรายงานผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องจากกรอบแนวคิด หลักการ ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

6.2 สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยอาศัยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดประเด็นและจำนวนข้อคำถามในแต่ละประเด็น จากนั้นจึงสร้างคำถามตามกรอบประเด็นที่กำหนดให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด เกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบ

แบบสอบถาม ปัจจัยองค์การและปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

6.3 นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา รวมทั้งขอข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

6.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา

6.5 คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป (ประสพชัย พสุนนท์, 2555: 226) เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพ พร้อมจัดพิมพ์

6.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจำนวน 30 คน คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดนครปฐม แล้วนำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.949 โดย ด้านปัจจัยองค์การมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.743 ด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.869 และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.765

6.7 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความถูกต้องและตรวจสอบความเชื่อมั่นแล้วไปเก็บตัวอย่างจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 370 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย ข้อมูลจาก 2 แหล่ง ได้แก่

7.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ และรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

7.1.1 ผู้วิจัยขอทำหนังสือผ่านคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขออนุญาตในการทำวิจัย พร้อมทั้งแจ้งข้อมูลโครงการวิจัย วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

7.1.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอธิบายลักษณะของแบบสอบถาม พร้อมทั้งรื้อรับแบบสอบถามคืน

7.1.3 หลังจากแจกแบบสอบถามครบแล้ว นำข้อมูลบันทึกลงคอมพิวเตอร์และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

7.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เช่น หนังสือ บทความ วารสารสิ่งพิมพ์ เอกสารงานวิจัย และการค้นคว้าข้อมูลผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตโดยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

8.1 นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ตรวจสอบความเรียบร้อย และความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถาม บันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อประมวลผลค่าสถิติต่างๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

8.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยใช้ความถี่ และร้อยละ

8.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

8.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1.1 การทดสอบสมมติฐานข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน การมีวิสัยทัศน์ขององค์การที่ต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างกันใช้ t-test และ Anova (F-test) ในการทดสอบสมมติฐาน

1.2 การทดสอบสมมติฐานข้อมูลด้านปัจจัยองค์การ ซึ่งประกอบด้วย ด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง ด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมข้อมูลข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ ใช้ค่าสถิติศาสตร์สัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ในการทดสอบสมมติฐาน

1.3 การทดสอบสมมติฐานข้อมูลด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ซึ่งประกอบด้วย ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การใช้ค่าสถิติศาสตร์สัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ในการทดสอบสมมติฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 370 คน จากนั้นนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS (Statistical Package for Social Science) ผลที่ได้จากการศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติพรรณนา โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ด้วยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติพรรณนา โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติพรรณนา โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติพรรณนา โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบสมมติฐาน

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ Anova (F-test)

5.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

5.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 370 คน เมื่อจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน และการมีวิสัยทัศน์ขององค์การ โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ด้วยการแจกแจงความถี่และร้อยละ ปรากฏผลดังรายละเอียดตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลประชากรศาสตร์		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	206	55.7
	หญิง	164	44.3
รวม		370	100.0
อายุ	น้อยกว่า 30 ปี	44	11.9
	30-39 ปี	100	27.0
	40-49 ปี	119	32.2
	50-59 ปี	77	20.8
	60 ปีขึ้นไป	30	8.1
รวม		370	100.0
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	62	16.8
	มัธยมศึกษา	107	28.9
	ปริญญาตรี	170	45.9
	สูงกว่าปริญญาตรี	26	7.0
	อื่นๆ	5	1.4
รวม		370	100.0

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
อายุของกิจการ		
ต่ำกว่า 1 ปี	11	3.0
1-5 ปี	81	21.9
6-10 ปี	101	27.3
11-15 ปี	67	18.1
15 ปี ขึ้นไป	110	29.7
รวม	370	100.0
เงินลงทุนของกิจการ		
ต่ำกว่า 500,000 บาท	160	43.2
500,001-1,000,000 บาท	125	33.8
1,000,001-5,000,000 บาท	65	17.6
5,000,001-10,000,000 บาท	14	3.8
10,000,000 บาท ขึ้นไป	6	1.6
รวม	370	100.0
การเข้าถึงแหล่งเงินทุน		
ใช้เงินทุนส่วนตัว	184	49.7
ร่วมทุนกับญาติพี่น้อง	58	15.7
ร่วมทุนกับเพื่อน	31	8.4
กู้ยืมจากสถาบันทางการเงิน	89	24.1
กู้ยืมนอกระบบ	8	2.2
อื่นๆ	0	0
รวม	370	100.0
การมีวิสัยทัศน์ขององค์กร		
-การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ต้องอาศัย	90	24.3
การกำหนดวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนแน่นอนตั้งแต่เริ่มต้น		
-การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ จำเป็นต้อง	52	14.1
ปรับวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและธุรกิจแต่ละยุคสมัย		

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
-การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางธุรกิจเป็นหลัก มีวิสัยทัศน์เป็นเพียงองค์ประกอบเท่านั้น	192	51.9
-การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับบทเรียนตัวอย่างของธุรกิจอื่นเป็นกรณีศึกษา	36	9.7
รวม	370	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 370 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมีจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 55.7 ผู้หญิงมีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 40-49 ปีมากที่สุด จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 น้อยที่สุดคือ อายุ ต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 ในส่วนของระดับการศึกษา พบว่า ระดับปริญญาตรีมีมากที่สุด จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 น้อยที่สุดคือระดับ ปวส. จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 ในส่วนของอายุกิจการ พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุของกิจการ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 และน้อยที่สุด คือ มีอายุของกิจการต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ในส่วนของเงินลงทุนของกิจการ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนต่ำกว่า 500,000 บาท จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 และน้อยที่สุดคือ ใช้เงินลงทุน 10,000,000 บาทขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ในส่วนของการเข้าถึงแหล่งเงินทุน พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนส่วนตัว จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7 และน้อยที่สุด คือ กู้ยืมนอกระบบจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 และในส่วนของกรณีวิสัยทัศน์ขององค์กร พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นในเรื่อง การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางธุรกิจเป็นหลัก มีวิสัยทัศน์เป็นเพียงองค์ประกอบเท่านั้นจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 และน้อยที่สุด คือ การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับบทเรียนตัวอย่างของธุรกิจอื่นเป็นกรณีศึกษา จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7

ส่วนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยองค์การ ผู้วิจัยใช้วิธีการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลงเป็นระดับความคิดเห็น ปรากฏผลดังรายละเอียดตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของปัจจัยองค์การในแต่ละด้าน

ปัจจัยองค์การ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
ด้านคน	4.0922	0.7379	มาก
ด้านภาระงาน	3.8973	0.8349	มาก
ด้านโครงสร้าง	4.0491	0.7438	มาก
ด้านเทคโนโลยี	3.6142	1.0662	มาก
รวม	3.9132	0.8457	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9132 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8457) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านคน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0922 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7379) ด้านโครงสร้าง อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0491 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7438) ด้านภาระงาน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8973 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8349) ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6142 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0662)

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ
ด้านคน

ด้านคน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.พนักงานมีทักษะในการปฏิบัติงาน	115 (31.1)	188 (50.8)	57 (15.4)	9 (24)	1 (0.3)	4.1000	0.7603	มาก
2.พนักงานใช้ความรู้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย	117 (31.6)	189 (51.1)	61 (16.5)	3 (0.8)	0	4.1352	0.7047	มาก
3.พนักงานมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย	130 (35.1)	184 (49.7)	51 (13.8)	4 (1.1)	1 (0.3)	4.1838	0.7242	มาก
4.พนักงานสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง	77 (20.8)	194 (52.4)	83 (22.4)	14 (3.8)	2 (0.5)	3.8919	0.7889	มาก

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ
ด้านคน (ต่อ)

ด้านคน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
5.พนักงานพึงพอใจในการทำงานตามหน้าที่	112 (30.3)	191 (51.6)	63 (17)	4 (1.1)	0	4.1108	0.7109	มาก
6.พนักงานมีทัศนคติที่ดีในการทำงานเพื่อองค์การ	120 (32.4)	189 (51.1)	52 (14.1)	9 (2.4)	0	4.1315	0.7385	มาก
รวม						4.0922	0.7379	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านคน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.0922 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7379) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ พนักงานมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1838 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7242) รองลงมาคือ พนักงานใช้ความรู้ ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1352 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7047) พนักงานมีทัศนคติที่ดีในการทำงานเพื่อองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1315 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7385) พนักงานมีความพึงพอใจในการทำงานตามหน้าที่อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1108 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7109) พนักงานมีทักษะในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.100 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.7603) พนักงานสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8919 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.7889)

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การด้าน
ภาระงาน

ด้านภาระงาน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ธุรกิจมีการมอบหมายภาระหน้าที่ให้แก่พนักงานตามความรู้ความสามารถและความถนัด	120 (32.4)	197 (53.2)	47 (12.7)	6 (1.6)	0	4.1649	0.7003	มาก
2.ธุรกิจมีการมอบหมายความรับผิดชอบนอกเหนือจากภาระหน้าที่หลักแก่พนักงานอย่างเหมาะสม	51 (13.8)	155 (41.9)	106 (28.6)	37 (10)	21 (5.7)	3.4811	1.0338	มาก
3.ธุรกิจมีการส่งเสริมให้พนักงานได้พัฒนาตนเองสม่ำเสมอ	102 (27.6)	185 (50)	75 (20.3)	6 (1.6)	2 (0.5)	4.0243	0.7700	มาก

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การด้าน
ภาระงาน (ต่อ)

ด้านภาระงาน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
4.ธุรกิจมีการ ประเมินผลการ ปฏิบัติงานอย่าง ต่อเนื่องเป็น ระบบ	92 (24.9)	176 (47.6)	85 (23)	14 (3.8)	3 (0.8)	3.9189	0.8355	มาก
รวม						3.8973	0.8349	มาก

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านภาระงาน อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8973 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.8349) เมื่อพิจารณาเป็น รายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ธุรกิจมีการมอบหมายภาระหน้าที่ให้แก่พนักงานตามความรู้ ความสามารถและความถนัดอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1649 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7003) รองลงมา คือ ธุรกิจมีการส่งเสริมให้พนักงานได้พัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0243 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7700) ธุรกิจมีการประเมินผลการ ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9189 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.8355) ธุรกิจมีการมอบหมายความรับผิดชอบนอกเหนือจากภาระหน้าที่หลักแก่ พนักงานอย่างเหมาะสม อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.4811 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0338)

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การด้าน
โครงสร้าง

ด้านโครงสร้าง	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ธุรกิจมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคลอย่างชัดเจน	100 (27)	202 (54.6)	59 (15.9)	8 (2.2)	1 (0.3)	4.0595	0.7338	มาก
2.ธุรกิจมีการกระจายอำนาจให้แก่พนักงานตามระดับต่างๆอย่างเหมาะสม	85 (23)	214 (57.8)	56 (15.1)	13 (3.5)	2 (0.5)	3.9919	0.7561	มาก
3.ผู้ประกอบการมีการใช้อำนาจในการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม	134 (36.2)	181 (48.9)	54 (14.6)	1 (0.3)	0	4.2108	0.6898	มากที่สุด
4.พนักงานมีการปฏิบัติงานในหน้าที่โดยใช้กฎระเบียบและข้อบังคับในองค์การอย่างชัดเจนและเป็นระบบ	105 (28.4)	185 (50)	67 (18.1)	12 (3.2)	1 (0.3)	4.0297	0.7872	มาก
รวม						4.0491	0.7438	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านโครงสร้าง อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0491 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7438) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้ประกอบการมีการใช้อำนาจในการบริหารงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.2108 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.6898) รองลงมา คือ ธุรกิจมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคลอย่างชัดเจนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0595 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7338) พนักงานมีการปฏิบัติงานในหน้าที่โดยใช้กฎระเบียบและข้อบังคับในองค์การอย่างชัดเจน และเป็นระบบอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0297 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7872) ธุรกิจมีการกระจายอำนาจให้แก่พนักงานตามระดับต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9919 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7561)

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยี

ด้านเทคโนโลยี	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ธุรกิจมีการประชาสัมพันธ์สินค้าหรือบริการผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์คต่าง ๆ	94 (25.4)	97 (26.2)	100 (27)	61 (16.5)	18 (4.9)	3.5081	1.1762	มาก
2.ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการผลิตสินค้าหรือบริการ	88 (23.8)	129 (34.9)	96 (25.9)	48 (13)	9 (2.4)	3.6459	1.0549	มาก

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยี (ต่อ)

ด้านเทคโนโลยี	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
3.ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีและเครื่องมือสมัยใหม่มาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงาน	92 (24.9)	135 (36.5)	99 (26.8)	39 (10.5)	5 (1.4)	3.7297	0.9945	มาก
4.ธุรกิจได้นำระบบการบริหารคุณภาพเข้ามาใช้ในกระบวนการผลิต	70 (18.9)	146 (39.5)	90 (24.3)	54 (14.6)	10 (2.7)	3.5730	1.0392	มาก
	รวม					3.6142	1.0662	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การ ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6142 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0662) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีและเครื่องมือสมัยใหม่มาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.7297 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9945) รองลงมา คือ ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการผลิตสินค้าหรือบริการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6459 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0549) ธุรกิจได้นำระบบการบริหารคุณภาพเข้ามาใช้ในกระบวนการผลิตอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5730 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0392) ธุรกิจมีการประชาสัมพันธ์สินค้า หรือบริการ ผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์คต่างๆ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5081 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.1762)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ผู้วิจัยใช้วิธีการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลงเป็นระดับความคิดเห็นปรากฏผลดังรายละเอียดตามตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การในแต่ละด้าน

ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
ด้านการเมือง	3.5318	0.8609	มาก
ด้านเศรษฐกิจ	3.9081	0.8339	มาก
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	3.8703	0.8357	มาก
ด้านเทคโนโลยี	3.8595	0.8091	มาก
รวม	3.7924	0.8349	มาก

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.7924 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8349) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9081 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8339) ด้านสังคมและวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8703 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.8357) ด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8595 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.8091) ด้านการเมืองอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5318 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.8609)

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อม
องค์การ ด้านการเมือง

ด้านการเมือง	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.สถานการณ์ทางการเมืองโดยรวม	71 (19.2)	133 (35.9)	127 (34.3)	33 (8.9)	6 (1.6)	3.6216	0.9472	มาก
2.เสถียรภาพของรัฐบาลมั่นคง	49 (13.2)	132 (35.7)	156 (42.2)	30 (8.1)	3 (0.8)	3.5243	0.8527	มาก
3.นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาล	32 (8.6)	158 (42.7)	145 (39.2)	33 (8.9)	2 (0.5)	3.500	0.7972	มาก
4.นโยบายด้านการเงินของรัฐบาล	39 (10.5)	143 (38.6)	149 (40.3)	35 (9.5)	4 (1.1)	3.4811	0.8464	มาก
		รวม				3.5318	0.8609	มาก

จากตารางที่ 12 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ด้านการเมือง อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5318 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8609) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ สถานการณ์ทางการเมืองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6216 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9472) รองลงมา คือ เสถียรภาพของรัฐบาลมีความมั่นคงอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5243 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8527) นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.500 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7972) นโยบายด้านการเงินของรัฐบาลอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.4811 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8464)

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อม
องค์กร ด้านเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.อัตราดอกเบี้ย	63 (17)	158 (42.7)	103 (27.8)	42 (11.4)	4 (1.1)	3.6324	0.9313	มาก
2.ราคาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ	120 (32.4)	179 (48.4)	58 (15.7)	11 (3)	2 (0.5)	4.0919	0.8012	มาก
3.อัตราค่าจ้างพนักงาน	66 (17.8)	188 (50.8)	97 (26.2)	16 (4.3)	3 (0.8)	3.8054	0.8065	มาก
4.ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคและพลังงาน	125 (33.8)	170 (45.9)	64 (17.3)	10 (2.7)	1 (0.3)	4.1027	0.7965	มาก
	รวม					3.9081	0.8339	มาก

จากตารางที่ 13 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์กร ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9081 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8339) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคและพลังงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1027 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7965) รองลงมาคือ ราคาวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้า หรือบริการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0919 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8012) อัตราค่าจ้างพนักงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8054 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8065) อัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6324 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9313)

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อม
องค์การ ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระดับ					ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.การปรับตัว ของลูกค้าตาม กระแสค่านิยม สังคม	88 (23.8)	190 (51.4)	79 (21.4)	8 (2.2)	5 (1.4)	3.9405	0.8109	มาก
2.การ เปลี่ยนแปลง สภาพแวดล้อม ทางสังคมและ วัฒนธรรม สมัยใหม่	74 (20)	176 (47.6)	97 (26.2)	18 (4.9)	5 (1.4)	3.800	0.8605	มาก
		รวม				3.8703	0.8357	มาก

จากตารางที่ 14 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อม
องค์การ ด้านสังคมและวัฒนธรรม อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8703 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ 0.8357) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การปรับตัวของลูกค้าตาม
กระแสค่านิยมสังคมอยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9405 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
0.8109) รองลงมา คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมสมัยใหม่อยู่ในระดับ
มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.800 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8605)

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อม
องค์กร ด้านเทคโนโลยี

ด้านเทคโนโลยี	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยสุด			
1.การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิตและบริการ	73 (19.7)	187 (50.5)	97 (26.2)	10 (2.7)	3 (0.8)	3.8568	0.7885	มาก
2.การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร	81 (21.9)	178 (48.1)	93 (25.1)	15 (4.1)	3 (0.8)	3.8622	0.8296	มาก
รวม						3.8595	0.8091	มาก

จากตารางที่ 15 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์กร ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8595 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8091) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการสื่อสารอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8622 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8296) รองลงมา คือ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิตและบริการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8568 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7885)

ส่วนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล ผู้วิจัยใช้วิธีการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลงเป็นระดับความคิดเห็น ปรากฏผลดังรายละเอียดตามตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นโดยรวมของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุลในแต่ละด้าน

ความสำเร็จของธุรกิจ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
ด้านการเงิน	3.6383	0.8163	มาก
ด้านลูกค้า	3.9173	0.7878	มาก
ด้านกระบวนการภายใน	4.0087	0.7886	มาก
ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์กร	3.9130	0.8398	มาก
รวม	3.8693	0.8081	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8693 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8081) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านกระบวนการภายในอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0087 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7886) ด้านลูกค้าอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9173 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7878) ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์กรอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9130 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8398) ด้านการเงินอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6383 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8163)

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุลด้านการเงิน

ด้านการเงิน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากสินค้าบริการ	70 (18.9)	183 (49.5)	102 (27.6)	15 (4.1)	0	3.8324	0.7750	มาก

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลด้านการเงิน (ต่อ)

ด้านการเงิน	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
2.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายใหม่	58 (15.7)	173 (46.8)	124 (33.5)	15 (4.1)	0	3.7405	0.7670	มาก
3.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายเก่า	65 (17.6)	203 (54.9)	96 (25.9)	5 (1.4)	1 (0.3)	3.8811	0.7076	มาก
4.กำไรของธุรกิจมีความแน่นอนและต่อเนื่อง	39 (10.5)	177 (47.8)	130 (35.1)	24 (6.5)	0	3.6243	0.7594	มาก
5.ธุรกิจมีการลดลงของต้นทุนต่อหน่วยผลิตภัณฑ์	33 (8.9)	110 (29.7)	133 (35.9)	78 (21.1)	16 (4.3)	3.1784	1.0044	ปานกลาง
6.การดำเนินงานของธุรกิจมีความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ควบคุมได้	49 (13.2)	160 (43.2)	119 (32.2)	38 (10.3)	4 (1.1)	3.5730	0.8843	มาก
รวม						3.6383	0.8163	มาก

จากตารางที่ 17 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6383 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8163) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ

ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายเก่าอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8811 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7076) รองลงมา คือ ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากสินค้าหรือบริการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8324 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7750) ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายใหม่อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.7405 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7670) กำไรของธุรกิจมีความแน่นอนและต่อเนื่องอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6243 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7594) การดำเนินงานของธุรกิจมีความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ควบคุมได้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5730 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8843) ธุรกิจมีการลดลงของต้นทุนต่อหน่วยผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.1784 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.0044)

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบ สมดุล ด้านลูกค้า

ด้านลูกค้า	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.ลูกค้าแสดงความพึงพอใจในสินค้าและบริการ	113 (30.5)	204 (55.1)	49 (13.2)	4 (1.1)	0	4.1514	0.6778	มาก
2.ธุรกิจมีจำนวนลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้น	69 (18.6)	178 (48.1)	117 (31.6)	5 (1.4)	1 (0.3)	3.8351	0.7453	มาก
3.ธุรกิจรักษาลูกค้ารายเดิมไว้ได้	114 (30.8)	182 (49.2)	68 (18.4)	6 (1.6)	0	4.0919	0.7415	มาก
4.ธุรกิจมีส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้นจากการขยายฐานลูกค้า	54 (14.6)	152 (41.1)	139 (37.6)	24 (6.5)	1 (0.3)	3.6324	0.8198	มาก

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านลูกค้า (ต่อ)

ด้านลูกค้า	ระดับ					ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
5.ธุรกิจแก้ปัญหาข้อร้องเรียนของลูกค้าอยู่ในระดับ	99 (26.8)	167 (45.1)	71 (19.2)	25 (6.8)	8 (2.2)	3.8757	0.9546	มาก
รวม						3.9173	0.7878	มาก

จากตารางที่ 18 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านลูกค้า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9173 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.7878) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ลูกค้าแสดงความพึงพอใจในสินค้าและบริการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1514 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.6778) รองลงมา คือ ธุรกิจสามารถรักษาลูกค้ารายเดิมไว้ได้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0919 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7415) ธุรกิจแก้ปัญหาข้อร้องเรียนของลูกค้าอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8757 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9546) ธุรกิจมีจำนวนลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8351 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7453) ธุรกิจมีส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้นจากการขยายฐานลูกค้าอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6324 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8198)

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบ สมดุล ด้านกระบวนการภายใน

ด้าน กระบวนการ ภายใน	ระดับ					ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.ธุรกิจมีการวางแผนการปฏิบัติงานล่วงหน้าทุกขั้นตอน	95 (25.7)	161 (43.5)	99 (26.8)	9 (2.4)	6 (1.6)	3.8919	0.8706	มาก
2.แผนงานการปฏิบัติงานที่วางไว้มีความเหมาะสมสามารถนำไปปฏิบัติได้โดยไม่เกิดปัญหา	89 (24.1)	163 (44.1)	110 (29.7)	6 (1.6)	2 (0.5)	3.8946	0.8012	มาก
3.ธุรกิจสามารถจัดหาวัตถุดิบสินค้า หรือบริการได้ทันกับความต้องการ	113 (30.5)	164 (44.3)	82 (22.2)	10 (2.7)	1 (0.3)	4.0216	0.8129	มาก

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านกระบวนการภายใน (ต่อ)

ด้าน กระบวนการ ภายใน	ระดับ					ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
4.ธุรกิจสามารถ จัดเก็บวัตถุดิบ สินค้าหรือบริการ ตามเกณฑ์ที่ กำหนด โดยไม่ ก่อให้เกิดปัญหา ด้านคุณภาพ	111 (30)	175 (47.3)	80 (21.6)	4 (1.1)	0	4.0622	0.7464	มาก
5.ธุรกิจส่งมอบ วัตถุดิบ สินค้า หรือบริการได้ ตรงตามกำหนด	130 (35.1)	175 (47.3)	64 (17.3)	1 (0.3)	0	4.1730	0.7118	มาก
รวม						4.0087	0.7886	มาก

จากตารางที่ 19 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านกระบวนการภายในอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0087 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7886) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ธุรกิจส่งมอบวัตถุดิบ สินค้า หรือบริการได้ตรงตามกำหนดอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.1730 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7118) รองลงมา คือ ธุรกิจสามารถจัดเก็บวัตถุดิบ สินค้าหรือบริการตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้านคุณภาพอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0622 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7464) ธุรกิจสามารถจัดหาวัตถุดิบ สินค้า หรือบริการได้ทันกับความต้องการอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0216 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8129) แผนงานการปฏิบัติงานที่วางไว้มีความเหมาะสมสามารถนำไปปฏิบัติได้โดยไม่เกิดปัญหาอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8946 ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 0.8012) ธุรกิจมีการวางแผนการปฏิบัติงานล่วงหน้าทุกชั้นตอนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8919 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8706)

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบ สมดุล ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ

ด้านการเรียนรู้ และการเติบโต ขององค์การ	ระดับ					ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
1.ธุรกิจมีการ ฝึกอบรมหรือ สอนงานแก่ พนักงานเพื่อการ พัฒนาตนเอง พัฒนางาน และ พัฒนาองค์การ	97 (26.2)	169 (45.7)	82 (22.2)	17 (4.6)	5 (1.4)	3.9081	0.8848	มาก
2.อัตราการเข้า- ออกของ พนักงานอยู่ใน ระดับที่เหมาะสม	98 (26.5)	153 (41.4)	89 (24.1)	22 (5.9)	8 (2.2)	3.8405	0.9565	มาก
3.พนักงานมี ทัศนคติที่ดีต่อ วัฒนธรรม องค์กร สิ่งแวดล้อมใน การทำงาน ระบบการทำงาน และระบบการให้ ผลตอบแทน	72 (19.5)	197 (53.2)	91 (24.6)	8 (2.2)	2 (0.5)	3.8892	0.7516	มาก

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ (ต่อ)

ด้านการเรียนรู้ และการเติบโต ขององค์การ	ระดับ					ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
4.ธุรกิจมีการเปิด โอกาสให้ พนักงานมีส่วน ร่วมในกิจกรรม ต่าง ๆ	93 (25.1)	185 (50)	80 (21.6)	9 (2.4)	3 (0.8)	3.9622	0.7988	มาก
5.พนักงาน สามารถแสดง ความคิดเห็นที่ เป็นประโยชน์ต่อ การพัฒนาธุรกิจ ขององค์การ	96 (25.9)	182 (49.2)	76 (20.5)	15 (4.1)	1 (0.3)	3.9649	0.8074	มาก
		รวม				3.9130	0.8398	มาก

จากตารางที่ 20 พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9130 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8398) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ พนักงานสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาธุรกิจขององค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9649 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8074) รองลงมา คือ ธุรกิจมีการเปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9622 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7988) ธุรกิจมีการฝึกอบรมหรือสอนงานแก่พนักงานเพื่อการพัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9081 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8848) พนักงานมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมองค์กร สิ่งแวดล้อมในการทำงาน ระบบการทำงาน และระบบการให้ผลตอบแทนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8892 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7516) อัตราการเข้า-ออกของ

พนักงานอยู่ในระดับที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8405 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.9565)

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ Anova (F-test)

ตารางที่ 21 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	11.543	50	0.231	0.923	0.623
ภายในกลุ่ม	79.765	320	0.250		
รวม	91.308	370			

จากตารางที่ 21 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.623 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเพศแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 22 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	60.436	50	1.209	0.951	0.572
ภายในกลุ่ม	405.534	320	1.271		
รวม	465.970	370			

จากตารางที่ 22 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.572 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีอายุแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 23 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	54.799	50	1.096	1.436	0.065
ภายในกลุ่ม	243.430	320	0.763		
รวม	298.230	370			

จากตารางที่ 23 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.065 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 24 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
จำแนกตามอายุของกิจการ โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	77.592	50	1.552	1.069	0.357
ภายในกลุ่ม	462.906	320	1.451		
รวม	540.497	370			

จากตารางที่ 24 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม พบว่ามีค่า Sig.เท่ากับ 0.357 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีอายุของกิจการแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 25 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
จำแนกตามเงินลงทุนของกิจการ โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	77.592	50	1.552	0.803	0.357
ภายในกลุ่ม	462.906	320	1.451		
รวม	540.497	370			

จากตารางที่ 25 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.826 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 26 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการเข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	97.913	50	1.958	1.160	0.226
ภายในกลุ่ม	538.598	320	1.688		
รวม	636.511	370			

จากตารางที่ 26 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.226 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 27 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการมีวิสัยทัศน์ขององค์กร โดยใช้สถิติ F-test

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	63.734	50	1.275	1.450	0.062
ภายในกลุ่ม	280.439	320	0.879		
รวม	344.173	370			

จากตารางที่ 27 พบว่า ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม มีค่า Sig.เท่ากับ 0.062 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

5.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลง เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ตารางที่ 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงในภาพรวม จำแนกเป็นรายด้าน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ปัจจัยองค์การ	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลง
ด้านคน	0.603**
ด้านภาระงาน	0.616**
ด้านโครงสร้าง	0.686**
ด้านเทคโนโลยี	0.586**

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 28 เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านคน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.603 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านคนมีความสัมพันธ์กับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านภาระงาน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.616 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านภาระงานมีความสัมพันธ์กับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านโครงสร้าง พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.686 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านโครงสร้างมีความสัมพันธ์กับความความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลงอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยี พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.586 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุโดยภาพรวม โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุ
ปัจจัยองค์การ	0.623**

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 29 พบว่า โดยภาพรวม พบว่า ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.623 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุ จำแนกเป็นรายด้านโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ปัจจัยองค์การ	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุ			
	ด้านการเงิน	ด้านลูกค้า	ด้าน กระบวนการ ภายใน	ด้านการเรียนรู้และ การเติบโตขององค์การ
ด้านคน	0.395**	0.514**	0.610**	0.508**
ด้านภาระงาน	0.494**	0.549**	0.492**	0.529**
ด้านโครงสร้าง	0.462**	0.592**	0.620**	0.632**

ตารางที่ 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล จำแนกเป็นรายด้านโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (ต่อ)

ปัจจัยองค์การ	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล			
	ด้านการเงิน	ด้านลูกค้า	ด้าน กระบวนการ ภายใน	ด้านการเรียนรู้และ การเติบโตขององค์การ
ด้านเทคโนโลยี	0.464**	0.508**	0.474**	0.518**

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 30 เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านคนพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านกระบวนการภายในโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.610 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านคนมีความสัมพันธ์กับด้านกระบวนการภายใน อยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านภาระงาน พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านลูกค้า โดยมีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.549 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านภาระงานมีความสัมพันธ์กับด้านลูกค้า อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านโครงสร้าง พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.632 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านโครงสร้างมีความสัมพันธ์กับด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณาปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยี พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.518 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การอยู่ในระดับปานกลาง

5.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ตารางที่ 31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลในภาพรวมจำแนกเป็นรายด้าน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ปัจจัยสภาพแวดล้อม องค์การ	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการ ประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล
ด้านการเมือง	0.301**
ด้านเศรษฐกิจ	0.448**
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	0.341**
ด้านเทคโนโลยี	0.491**

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 31 เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านการเมือง พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.301 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านการเมืองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเศรษฐกิจ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.448 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.341 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเทคโนโลยี พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานของ

องค์การแบบสมดุลงดโดยมีค้ำสมประสิทธิรสหสัมพันธ์เท้ำกับ 0.491 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห้นว้ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้ำนเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อมที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลงอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อมที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลงโดยภาพรวม โดยใช้สมประสิทธิรสหสัมพันธ์เพียร์สัน

	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อม ที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลง
ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ	0.395**

** คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จ้กตารางที่ 32 พบว้ โดยภาพรวม พบว้ ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อมที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลง โดยมีค้ำสมประสิทธิรสหสัมพันธ์เท้ำกับ 0.395 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห้นว้ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อมอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การและความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อมที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลงจำแนกเป็นรายด้ำนโดยใช้สมประสิทธิรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ปัจจัยสภาพแวดล้อม องค์การ	ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย้อม ที่วัดจ้กการประเมินผลการปฏิบัติงนขององค์การแบบสมดุลง			
	ด้ำนการเงิน	ด้ำนลูกค้า	ด้ำน กระบวนการ ภายใน	ด้ำนการเรียนรู้และ การเติบโตขององค์การ
ด้ำนการเมือง	0.328**	0.220**	0.187**	0.262**
ด้ำนเศรษฐกิจ	0.361**	0.398**	0.344**	0.398**
ด้ำนสังคมและวัฒนธรรม	0.314**	0.335**	0.226**	0.267**
ด้ำนเทคโนโลยี	0.451**	0.458**	0.298**	0.438**

** คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 33 เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านการเมือง พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านการเงิน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.328 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านการเมืองมีความสัมพันธ์กับด้านการเงิน อยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเศรษฐกิจ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านการเงินและด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.398 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับด้านการเงินและด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านลูกค้า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.335 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับด้านลูกค้า อยู่ในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเทคโนโลยี พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับด้านลูกค้า โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.458 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับด้านลูกค้าอยู่ในระดับต่ำ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา“ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้แนวคิดทางด้านปัจจัยองค์การได้แก่ด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง และด้านเทคโนโลยี โดยพัฒนามาจากแนวคิดของ Owens (2001, อ้างถึงใน เสาวณี ตรีพุทธรัตน์, 2547) และใช้แนวคิดทางด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ได้แก่ ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี โดยใช้ตัวแบบในการพิจารณา คือ PEST Analysis (เรวัฒน์ ชาตรีวิศิษฐ์ และคณะ, 2553) และความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล ได้แก่ ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ ตามแนวคิดของ Kaplan and Norton (1996, อ้างถึงใน อุบลรัตน์ แจ่มเจริญ , 2554)

ประชากรเป้าหมายสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 จำนวน 4,818 ราย โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Yamane ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 370 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 1 ฉบับ โดยมีผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 เป็นผู้ตอบ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่อง เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน และการมีวิสัยทัศน์ขององค์การ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ โดยพัฒนามาจากเครื่องมือของ เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ (2547) มีลักษณะเป็นแบบ

มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง และด้านเทคโนโลยี ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ โดยพัฒนามาจากเครื่องมือของ ชัยพจน์ ช่างแต่ง (2552) มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ด้านการเมืองด้านเศรษฐกิจด้านสังคมและวัฒนธรรมและด้านเทคโนโลยี ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุลโดยพัฒนามาจากเครื่องมือของ อุบลรัตน์ แจ่มเจริญ (2554) มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ด้านการเงินด้านลูกค้าด้านกระบวนการภายในด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้รับกลับคืนมาและเป็นฉบับสมบูรณ์ทั้งหมดจำนวน 370 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 100 วิเคราะห์ประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การแจกแจงความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่จดทะเบียนกับสำนักงานพาณิชย์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ณ ปี 2558 ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีอายุของกิจการ 15 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนต่ำกว่า 500,000 บาท ด้วยการใช้งินลงทุนส่วนตัว และผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นในเรื่อง การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางธุรกิจเป็นหลัก มีวิสัยทัศน์เป็นเพียงองค์ประกอบเท่านั้น

2. ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9132 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8457) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านคน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0922 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7379) ด้านโครงสร้าง อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0491 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7438) ด้านภาระงาน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8973 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8349) ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6142 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8457)

3. ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ พบว่าผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.7924 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8349) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9081 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8339) ด้านสังคมและวัฒนธรรม อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8703 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8357) ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8595 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8091) ด้านการเมือง อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5318 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8609)

4. ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล พบว่าผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุล อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.8693 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8081) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านกระบวนการภายใน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0087 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7886) ด้านลูกค้า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9173 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7878) ด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์การ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9130 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8398) ด้านการเงิน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6383 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.8163)

5. ความแตกต่างของความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อายุของกิจการ เงินลงทุนของกิจการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน การมีวิสัยทัศน์ขององค์การ ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ รายด้าน พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเพศแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ด้านอายุ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีอายุแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ด้านระดับการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ด้านอายุของกิจการ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีอายุของกิจการ แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ด้านเงินลงทุนของกิจการ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนของกิจการ

สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.491 รองลงมา คือ ด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าความสัมพันธ์กันปานกลาง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.448 ด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าความสัมพันธ์กันปานกลาง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.341 ด้านการเมืองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าความสัมพันธ์กันต่ำ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.301

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาด้านปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ พบว่า ปัจจัยองค์การของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.9132 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ และคณะ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่องสภาพปัจจัยองค์การที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น: พหุกรณีศึกษา พบว่าสภาพปัจจัยองค์การของโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0725 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรธรรพา นามสีฐาน (2555) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพการศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าปัจจัยองค์การของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.10

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยองค์การ พบว่า ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการปฏิบัติงานขององค์การแบบสมดุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าความสัมพันธ์กันสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวณี ตรีพุทธรัตน์ และคณะ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่องสภาพปัจจัยองค์การที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น: พหุกรณีศึกษา พบว่า ปัจจัยองค์การมีผลต่อความสำเร็จในการนำหลักสูตรไปใช้ของโรงเรียนกรณีศึกษาขนาดกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของจินตนาสระทองขาว (2554) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา

ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตกำแพงแสน พบว่า ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตกำแพงแสน

สำหรับปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ ด้านโครงสร้าง เนื่องจากธุรกิจจำเป็นต้องกำหนดบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจน ต้องมีการกระจายอำนาจในการตัดสินใจ รวมถึงควรมีการใช้อำนาจในการบริหารงาน และควรมีการใช้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในองค์การ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.8595 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยพจน์ ช่างแต่ง (2552) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ พบว่า ปัจจัยแวดล้อมภายนอก ด้านเทคโนโลยี ของผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.49 และจากการวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ ได้แก่ ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี ภาพรวม พบว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญต่อปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การอยู่ในระดับมาก เนื่องจากความสำเร็จส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา การปรับตัวของธุรกิจให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ผู้ประกอบการจะต้องติดตามและทำความเข้าใจ เพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ (เรวัฒน์ ชาตรีวิชัญญ์ และคณะ, 2553)

สำหรับปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ ด้านเทคโนโลยี เนื่องจากธุรกิจจำเป็นต้องศึกษาการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิต ด้านการบริการ และด้านการสื่อสาร อย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านคน ด้านภาระงาน ด้านโครงสร้าง และด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ควรให้ความสำคัญกับปัจจัยเหล่านี้ โดยเฉพาะปัจจัยด้านโครงสร้างที่มีค่าความสัมพันธ์สูงสุดในปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ดังนั้นธุรกิจควรมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของพนักงานแต่ละบุคคลอย่างชัดเจน ควรมีการกระจายอำนาจให้พนักงานตามระดับต่างๆอย่างเหมาะสม และควรมีการมอบหมายให้พนักงาน

สามารถตัดสินใจในการปฏิบัติงานเพื่อให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจ มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบธุรกิจมากยิ่งขึ้น

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ควรให้ความสำคัญกับปัจจัยเหล่านี้ โดยเฉพาะปัจจัยด้านเทคโนโลยีที่มีค่าความสัมพันธ์สูงสุดในปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ดังนั้น ธุรกิจควรมีการศึกษาการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิต ด้านการบริการ และด้านการสื่อสาร อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบธุรกิจมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้มีการจำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรขยายไปในเขตจังหวัดอื่น เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบกับ

2.2 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ใช้แนวคิดปัจจัยองค์การและปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ มากำหนดเป็นตัวแปรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรเพิ่มการวิเคราะห์ SWOT เพื่อหา จุดเด่น จุดด้อย โอกาส หรือ อุปสรรคในการดำเนินงานทั้งภายในและภายนอกองค์การ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบกับ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. (2559). **สถิติการจดทะเบียน**. เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม. เข้าถึงได้จาก
<http://datawarehouse.dbd.go.th/bdw/menu/est/1.html>.

กรมสรรพากร. (2559). **เกี่ยวกับธุรกิจ SMEs**. เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม. เข้าถึงได้จาก
<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>.

กฤษณี มหาวิทยาลัย. (2546). “แนวคิดการบริหารแบบ Balanced Scorecard.” **จดหมายข่าว สป.**
มท. 16, 155 (พฤศจิกายน): 28-33.

กระทรวงการคลัง. (2559). **กฎกระทรวง กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของ
 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545**. เข้าถึงเมื่อ เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม.
 เข้าถึงได้จาก <http://taxclinic.mof.go.th/download/detail.php?ID=1057>.

กระทรวงอุตสาหกรรม. (2559). **พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 พ.ศ. 2543**. เข้าถึงเมื่อ 20 เมษายน. เข้าถึงได้จาก [www.sme.go.th/Lists/
 EditorInput/DispF.aspx?List=15dca7fb-bf2e-464e-97e5-440321040570&ID=32](http://www.sme.go.th/Lists/EditorInput/DispF.aspx?List=15dca7fb-bf2e-464e-97e5-440321040570&ID=32)

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2555). **การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล**. พิมพ์ครั้งที่ 6.
 กรุงเทพฯ: บริษัท ธรรมสาร จำกัด.

เขมมาวีร์ รักษ์ชูชีพ. (2553). **ทฤษฎีองค์การ**. กรุงเทพฯ: ทริบเพ็ล เอ็ดดูเคชั่น.

คณาจารย์สาขาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (2557).
หลักการจัดการองค์การ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ทริบเพ็ล เอ็ดดูเคชั่น.

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. (2559). **เกี่ยวกับจังหวัด**. เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม. เข้าถึงได้จาก [http://
 www.prachuapkhirkhan.go.th/web54/prachuap2016/history/index.html](http://www.prachuapkhirkhan.go.th/web54/prachuap2016/history/index.html).

ชัยพจน์ ช่างแต่ง. (2552). “การศึกษาปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อผู้ประกอบการ
 อสังหาริมทรัพย์.” การศึกษาโครงการเฉพาะเรื่องปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาวิศวกรรมและการบริหารการก่อสร้าง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
 พระจอมเกล้าธนบุรี.

ตุลา มหาพสุธาณนท์. (2554). **หลักการจัดการ**. กรุงเทพฯ: พี เอ็น เคแอนด์สกายพริ้นติ้งส์.

นิรมิต เทียมทัน. (2555). **BALANCED SCORECARD และยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ**.
 กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.

ประสพชัย พสุนนท์. (2555). **การวิจัยการตลาด**. กรุงเทพฯ: ท้อป.

- ประหยัด แซ่หลิม. (2547). “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตธนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- พัชรินทร์ โตะบุรินทร์. (2548). “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมล เอี่ยมผา. (2554). “การศึกษาโครงสร้างองค์กร เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงานของบริษัท NG จำกัด.” การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- เพ็ญจันทร์ ตันติมลขจร. (2552). “ปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: กรณีศึกษาเขตพื้นที่ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร.” การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไพโรจน์ ปิยะวงค์วัฒนา. (2555). **การจัดการเชิงกลยุทธ์: เทคโนโลยีและนวัตกรรม.** กรุงเทพฯ: วี.พริ้นท์.
- เรวัตร์ ชาตรีวิชัญญ์ และคณะ. (2553). **การจัดการเชิงกลยุทธ์: Strategic Management.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ถังทรัพย์การพิมพ์.
- สมคิด บางโม. (2552). **องค์การและการจัดการ.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สุรัชย์ ภัทรบรรเจิด. (2552). **ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs.** เข้าถึงเมื่อ 25 เมษายน. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/iBizChannel/ViewNews.NewsID=9520000011977>.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2558). **รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2558.** ม.ป.ท.
- เสาวณี ตรีพุทธรัตน์. (2547). “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อความมีประสิทธิภาพในการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสาวณีตรีพุทธรัตน์ และคณะ. (2549). “สภาพปัจจัยองค์การที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ไปใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น: พหุกรณีศึกษา.” **วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น** 29, 3-4 (กรกฎาคม-ธันวาคม): 114-148.

อุบลรัตน์ แจ่มเจริญ. (2554). “ปัจจัยที่ความสำเร็จของกระบวนการโลจิสติกส์ที่ส่งผลต่อมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในธุรกิจอุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

Chowdhury, Mohammed S., ZahurulAlam and Md. IfttekharArif. (2013). **Success Factors of Entrepreneurs of Small and Medium Sized Enterprises: Evidence from Bangladesh.** Accessed April 25. Available from <http://search.proquest.com/openview/bd1eba88eb0b48360fbeb0cf52205213/1?pq-origsite=gscholar>.

Eriksson Johan. (2012). **Success factors of entrepreneurial of small and medium sized enterprises in Gnosjo municipality.** Accessed April 25. Available from <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:607679/FULLTEXT01.pdf>.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. รายละเอียดของแบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

** ขอความกรุณาโปรดตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วนทุกข้อ ตามความคิดเห็นและความ
เป็นจริงของท่านมากที่สุด

** ข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามนี้ จะนำไปใช้เพื่อประกอบการวิจัยเท่านั้น
ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับ โดยไม่มีผลต่อผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณใน
ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ศิริญา ตั้งนฤมิตร

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ที่ตรงกับท่าน

1. เพศ

☐ ชาย	☐ หญิง
------------------------------	-------------------------------
2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 30 ปี	☐ 30-39 ปี	☐ 40-49 ปี
☐ 50-59 ปี	☐ 60 ปีขึ้นไป	
3. ระดับการศึกษา

☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษา
☐ ปริญญาตรี	☐ สูงกว่าปริญญาตรี
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....	
4. อายุของกิจการ

☐ ต่ำกว่า 1 ปี	☐ 1-5 ปี	
☐ 6-10ปี	☐ 11-15 ปี	
☐ 15 ปี ขึ้นไป		
5. เงินลงทุนของกิจการ

☐ ต่ำกว่า 500,000 บาท	☐ 500,001-1,000,000 บาท
☐ 1,000,001-5,000,000 บาท	☐ 5,000,001-10,000,000 บาท
☐ 10,000,000 บาท ขึ้นไป	
6. การเข้าถึงแหล่งเงินทุน(เลือกตอบเพียง 1 ข้อ ที่เป็นแหล่งเงินทุนที่ท่านใช้ในการประกอบกิจการมากที่สุด)

☐ ใช้เงินทุนส่วนตัว	☐ ร่วมทุนกับญาติพี่น้อง
☐ ร่วมทุนกับเพื่อน	☐ กู้ยืมจากสถาบันทางการเงิน
☐ กู้ยืมนอกระบบ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
7. การมีวิสัยทัศน์ขององค์กร (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ ที่ท่านคิดว่ามีความสำคัญมากที่สุด)

☐ การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ต้องอาศัยการกำหนดวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนแน่นอน ตั้งแต่เริ่มต้น	☐ การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ จำเป็นต้องปรับวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และธุรกิจแต่ละยุคสมัย
---	---

การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางธุรกิจเป็นหลัก มีวิสัยทัศน์เป็นเพียงองค์ประกอบเท่านั้น

การทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับบทเรียนตัวอย่างของธุรกิจอื่นเป็นกรณีศึกษา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

ปัจจัยองค์การ	ระดับ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยด้านคน					
1.พนักงานมีทักษะในการปฏิบัติงาน					
2.พนักงานใช้ความรู้ ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย					
3.พนักงานมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย					
4.พนักงานสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง					
5.พนักงานมีความพึงพอใจในการทำงานตามหน้าที่					
6.พนักงานมีทัศนคติที่ดีในการทำงานเพื่อองค์การ					
ปัจจัยด้านภาระงาน					
7.ธุรกิจมีการมอบหมายภาระหน้าที่ให้แก่พนักงานตามความรู้ ความสามารถ และความถนัด					
8.ธุรกิจมีการมอบหมายความรับผิดชอบ นอกเหนือจากภาระหน้าที่หลักแก่พนักงานอย่างเหมาะสม					
9.ธุรกิจมีการส่งเสริมให้พนักงานได้พัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ					

ปัจจัยองค์การ	ระดับ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยด้านภาระงาน					
10.ธุรกิจมีการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ					
ปัจจัยด้านโครงสร้าง					
11.ธุรกิจมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคลอย่างชัดเจน					
12.ธุรกิจมีการกระจายอำนาจให้แก่พนักงานตามระดับต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม					
13.พนักงานใช้ความรู้ ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย					
14.ธุรกิจมีการมอบหมายให้พนักงานสามารถตัดสินใจในการปฏิบัติงาน					
15.ผู้ประกอบการมีการใช้อำนาจในการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม					
16.พนักงานมีการปฏิบัติงานในหน้าที่โดยใช้กฎระเบียบ และข้อบังคับในองค์กรอย่างชัดเจนและเป็นระบบ					
ปัจจัยด้านเทคโนโลยี					
17.ธุรกิจมีการประชาสัมพันธ์สินค้า หรือบริการผ่านโซเชียลเน็ตเวิร์คต่าง ๆ					
18.ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการผลิตสินค้า หรือบริการ					
19.ธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีและเครื่องมือสมัยใหม่มาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงาน					
20.ธุรกิจได้นำระบบการบริหารคุณภาพเข้ามาใช้ในกระบวนการผลิต					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ว่าปัจจัยดังต่อไปนี้ ส่งผล
ต่อการดำเนินธุรกิจในองค์การของท่านในระดับใดเพียงช่องเดียว

ปัจจัยสภาพแวดล้อมองค์การ	ระดับ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยด้านการเมือง					
1.สถานการณ์ทางการเมืองโดยรวม					
2.เสถียรภาพของรัฐบาลมีความมั่นคง					
3.นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาล					
4.นโยบายด้านการเงินของรัฐบาล					
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ					
5.อัตราดอกเบี้ย					
6.ราคาวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ					
7.อัตราค่าจ้างพนักงาน					
8.ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคและพลังงาน					
ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม					
9.การปรับตัวของลูกค้าตามกระแสค่านิยมสังคม					
10.การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมสมัยใหม่					
ปัจจัยด้านเทคโนโลยี					
11.การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการผลิตและบริการ					
12.การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัดจากการ
ประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กรแบบสมดุล

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสำเร็จในการดำเนินงานภายในธุรกิจของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

ความสำเร็จธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัด จากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กร แบบสมดุล	ระดับ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ปัจจัยด้านการเงิน					
1.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากสินค้าหรือ บริการ					
2.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายใหม่					
3.ธุรกิจมีการเพิ่มขึ้นของรายได้จากลูกค้ารายเก่า					
4.กำไรของธุรกิจมีความแน่นอนและต่อเนื่อง					
5.ธุรกิจมีการลดลงของต้นทุนต่อหน่วยผลิตภัณฑ์					
6.การดำเนินงานของธุรกิจมีความเสี่ยงอยู่ในระดับ ที่ควบคุมได้					
ปัจจัยด้านลูกค้า					
7.ลูกค้าแสดงความพึงพอใจในสินค้าและบริการ					
8.ธุรกิจมีจำนวนลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้น					
9.ธุรกิจสามารถรักษาลูกค้ารายเดิมไว้ได้					
10.ธุรกิจมีส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้นจากการขยาย ฐานลูกค้า					
11.ธุรกิจแก้ปัญหาข้อร้องเรียนของลูกค้าอยู่ใน ระดับ					
ปัจจัยด้านกระบวนการภายใน					
12.ธุรกิจมีการวางแผนการปฏิบัติงานล่วงหน้าทุก ขั้นตอน					
13.แผนงานการปฏิบัติงานที่วางไว้มีความ เหมาะสม สามารถนำไปปฏิบัติได้โดยไม่เกิดปัญหา					

ความสำเร็จธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่วัด จากการประเมินผลการปฏิบัติงานขององค์กร แบบสมดุล	ระดับ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยด้านกระบวนการภายใน					
14.ธุรกิจสามารถจัดหาวัตถุดิบ สินค้า หรือบริการ ได้ทันกับความต้องการ					
15.ธุรกิจสามารถจัดเก็บวัตถุดิบ สินค้า หรือบริการ ตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้าน คุณภาพ					
16.ธุรกิจส่งมอบวัตถุดิบ สินค้า หรือบริการได้ตรง ตามกำหนด					
ปัจจัยด้านกระบวนการภายใน					
17. ธุรกิจมีการฝึกอบรมหรือสอนงานให้แก่ พนักงานเพื่อการพัฒนาตนเอง พัฒนางาน และ พัฒนาองค์กร					
18. อัตราการเข้า-ออก ของพนักงานอยู่ในระดับที่ เหมาะสม					
19. พนักงานมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมองค์กร สิ่งแวดล้อมในการทำงาน ระบบการทำงาน และ ระบบการให้ผลตอบแทน					
20.ธุรกิจมีการเปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วมใน กิจกรรมต่างๆ ของธุรกิจ					
21.พนักงานสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็น ประโยชน์ต่อการพัฒนาธุรกิจขององค์กร					

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามค่ะ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวศิริญา ตังนฤมิตร
ที่อยู่	15 ม.3 ต.ทองมงคล อ.บางสะพาน จ.ประจวบคีรีขันธ์ 77230
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาคณิตศาสตร์ประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2557	ศึกษาต่อระดับปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

